2/2015 • ROČNÍK XLVI

ŽIVÉ SLOVO

Kresťania v Egypte

Mistr Jan Hus

Služba „Kristovu tělu"

Téma čísla: **Duchovní dary dnes**

Umíme předat biblické poselství nové generaci?

Ve dnech 9.-13. dubna 2015 navštívil Křesťanské sbory v Brně a Českém Těšíně velšský misionář a učitel církevních vůdců Mark Davies. Redakci Živého slova poskytl rozhovor na téma komunikace evangelia.

Marku, co tě motivuje ve tvé současné práci učitele v biblické škole?

Mojí touhou je připravovat novou generaci vedoucích pracovníků v církvi, kteří jsou schopni komunikovat biblické poselství nové generaci.

Co tím myslíš? Můžeš to trochu rozvést?

Vyrostl jsem v malém bratrském sboru ve Swansea ve Walesu. Užíval jsem si v bratrských sborech požehnání z dobrého biblického vyučování. Jako chlapec jsem s rodiči navštěvoval různé bratrské sbory a konference, které ve mně probudily touhu po poznání Bible. Jenže od té doby mnoho z těch sborů zaniklo, a já jsem si kladl otázku: proč se tak děje?

K jakému závěru jsi dospěl?

Viděl jsem především dvě věci. Zaprvé, je dobré a důležité, abychom znali Bibli, jenže druhou stejně důležitou věcí je, abychom byli schopni naši znalost Bible komunikovat i dalším lidem. Počet našich sborů ve městě Swansea (Wales), kterých bylo tehdy v 80. letech asi 16, se scvrkl na čtyři. Když jsem teď po letech mluvil se staršími, ohlížejí se za tímto vývojem s velkou lítostí.

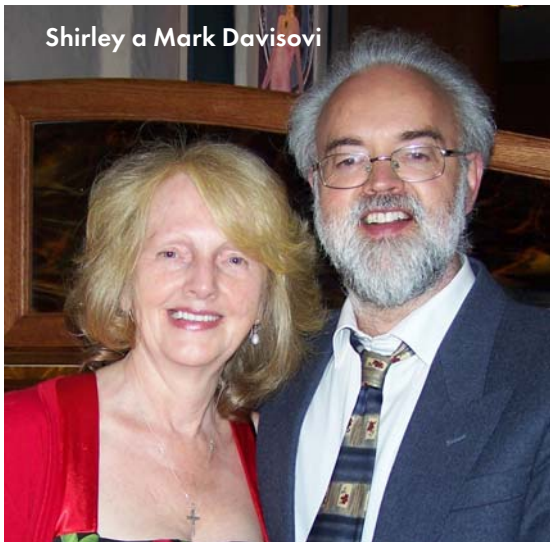
Shirley a Mark Davisovi

Co je na tom mrzí nejvíce?

Tehdy měli příležitost předat vedení mladším a schopným vůdcům mezi 30 až 40 lety, kteří byli jak zralí, tak i duchovně obdarovaní. Ti chtěli udělat klíčové změny, jak v komunikaci, tak ve způsobech práce církve. Místo toho, aby jim starší tehdy dali prostor k práci, stavěli před ně různé zákazy a překážky. V některých případech dokonce přinutili mladé schopné lidi, aby odešli. Důsledkem bylo, že klíčové osobnosti nové generace odešly do jiných církví, místo toho, aby nastartovaly život stagnujících sborů. V několika málo sborech, které zůstaly, jsou tito lidé stále staršími, i když je jim přes 80 let. Nemají práci komu předat, protože za nimi chybí další generace. Ztráta, kterou před třiceti lety způsobili, je nenahraditelná. Dnes si přiznávají, že svou šanci uvolnit prostor pro novou práci promarnili. Znali Bibli, ale nekomunikovali ji relevantním způsobem nastupující generaci.

Marku, víš i o pozitivních příkladech?

V mém sboru Swansea Dunvant byla například malá skupina, která načrtla vizi budoucnosti a předložila cestu změn, kterou by se sbor mohl ubírat. Ze dvou starších, kteří ve sboru zůstali, se jeden chtěl přidržet spíše svých způsobů práce, zároveň však nechtěl stát v cestě skupině, která usilovala o změny. Ustoupil tedy stranou a sám přešel do jiného bratrského sboru, což nové skupině starších umožnilo začít rozvoj sboru novým směrem. Díky tomu vznikl jeden z největších bratrských sborů, které ve Swansea zůstaly. Jiný pozitivní příklad: starší byli ochotni vést sbor novým směrem. Ve sboru vyvinuli kulturu otevřenou změnám a dnes mají kolem 400 až 500 věřících. Zformovali tým vedoucích s několika pracovníky na plný úvazek a tento tým vede sbor.

Na začátku jsi mluvil o potřebě komunikovat evangelium srozumitelným způsobem. Co ti pomohlo, že sis tu potřebu uvědomil?

Asi nejvíc moje vlastní zkušenost života v jiné kultuře. V roce 1983 mně Pán povolal do Zambie a tam jsem si naplno uvědomil problém kulturních rozdílů. Už jen skutečnost, že jste bílý mezi samými černými, vás každý den konfrontuje s jiným prostředím.

V čem se ta kulturní jinakost projevila nejvíce?

Když jsem přišel do Zambie, musel jsem se naučit nový jazyk. Rozdíly byly zřejmé už v jídle. Jí se tam rukama bez příboru. Když s někým mluvíte a je starší než vy, nekoukáte mu do očí. Žena se také nedívá do očí, pokud mluví s mužem. Někdy máte dojem, že vám lidé nenaslouchají. Už jen tím může dojít ke kulturnímu nedorozumění.

Pochopil jsem, že když mám vysvětlit evangelium v Zambii, musím změnit své zvyky i svůj jazyk a adaptovat se na zambijské myšlení. Úspěch misie napříč kulturou závisí hodně na tom, jak evangelium komunikujeme.

Jak to souvisí se zaniklými sbory ve tvém rodném městě?

Zkušenosti v Zambii mi pomohly porozumět situaci ve Swansea a v Evropě vůbec. Dříve se kultura v Evropě neměnila tak rychle. Ale ve 20. století došlo k velkým sociálním změnám, které měly velký dopad na společnost a její kulturu. Dokonce až takový, že

se měnila kultura mezi generacemi, takže rodiče přestávali rozumět svým dětem a prarodiče svým vnukům. Každá nová generace si začala vytvářet svou vlastní kulturu.

Když se mi dědeček snažil vysvětlit evangelium, používal příklady ze svého mládí, které tehdy zabíraly, ale pro mě byly spíše problémem. S každou generací se mění řeč, slova dostávají nové významy, rozvíjejí se technologie. Dnes má slovo tablet jiný význam než v době našich otců: v angličtině znamenalo slovo tablet hliněnou tabulku proroků. Zjistil jsem, že jako vedoucí v církvi, máme-li zasáhnout novou generaci, musíme myslet napříč kulturou. To jsem si uvědomil až v Zambii.

Jak to všechno souvisí s vymíráním sborů v Evropě?

Zjistil jsem, že sborové záležitosti, které jsou kulturní, často představujeme jako biblické a trváme na jejich dodržování, přestože vůbec nejsou biblicky podmíněné. Například způsob modlitby: stát, sedět, zvedat ruce. Používání určitého překladu Bible: jazyk mých rodičů a prarodičů nemohu používat pro mé děti, řeč se posunula do té míry, že je dětem nesrozumitelná.

Mohl bys to ilustrovat nějakým biblickým příkladem?

Za rozhodující biblické slovo pro tuto situaci považuji poselství 1. Korintským 9,15-27, kde Pavel diskutuje svou připravenost se změnit, jen aby mohl komunikovat evangelium dalším lidem jiných kultur. On sám byl židem a byl připraven se vzdát svého židovství, aby mohl sdílet evangelium s ne-židy.

Celé kapitoly knihy Skutků (10-15) se zabývají stejnou otázkou komunikace evangelia pohanům a byl to Petr, kdo se musel změnit, aby se poselství evangelia dostalo k pohanům. Bůh neočekával, že se napřed změní pohan Kornélius. Jeho změna nastala později, následkem Petrovy změny.

Když se podíváme zpět na situaci bratrských sborů mého dětství, vidíme, že sbory, které se rozhodly změnit, rostly, a ty, které nic nezměnily, zanikly. Ale i tady jsou výjimky. Přesto však platí, že církev se musí přizpůsobit kultuře, má-li efektivně komunikovat evangelium. Její poselství se nemění, mění se jen způsob komunikace a praxe církve.

Marku, můžeš to trochu přiblížit příkladem?

Obvyklým časem, kdy se bratrské sbory ve Swansea scházely, byla neděle večer v 18.30 hod. Večer jsme měli dokonce dvě shromáždění. Bylo to z toho důvodu, že v 19. století, kdy u nás bratrské sbory vznikly, zasáhly hodně lidí ze služebnictva. Domácí sluha se však přes den nemohl uvolnit. Takže bohoslužby i evangelizační shromáždění bylo možné pro ně dělat až večer. Dnes by v neděli večer nikdo na shromáždění nepřišel. Proto máme nedělní bohoslužbu dopoledne, vyhovuje to tak většině.

Řekl bys našim čtenářům ještě nějakou myšlenku na závěr?

Apoštol Pavel byl úspěšným misionářem, protože byl flexibilní a když se pohyboval v různých kulturách, tak se jim přizpůsoboval. Jako vedoucí církve ve vlastním městě si musíme klást otázku, jaké změny bychom měli učinit, abychom mohli evangelium úspěšně komunikovat v naší kultuře. Nechejme se vést Duchem svatým a studujme vlastní kulturu z pohledu mezigenerační a mezikulturní komunikace, protože kultura se vlivem globalizace mění stále rychleji.

Děkuji za rozhovor.

Mark Davies je ženatý s Shirley, spolu vychovali pět dětí. 21 let pracoval jako misionář v Zambii. Nyní žije v Londýně a pracuje v misijní organizací GLO jako učitel, který rozvíjí přípravu vedoucích pracovníků v cirkvi.

MARK DAVIES ODPOVÍDAL JAROMÍRU ANDRÝSKOVI

obsah

Aktualita
Umíme předat biblické poselství nové generaci? 2

Úvodník
Aritmetika duchovných darov 4

Úvaha
Tušení tajných modliteb 5

Tématické články
Duchovní dar, který rozhrnul závěs samoty 6
Posilovňa viery 7
Služba „Kristovu tělu" 8
Ako nás Svätý Duch vedie? 10

Zprávy ze sborů
Křest v Ostravě-Kunčičkách 11
Křest v Českém Těšíně 11

Tématický článok
Umenie byť užitočným 12

Úvaha
Když nás to semele 13

Kresťania v zahraničí
Kresťania v Egypte hľadajú východ z útlaku 14

Rozhovor o životě sboru
Aby nám věřili, že naše láska je skutečná 16

Očima ženy
„Jen" o suchém chlebu 16

Poézia
Obyčajná žena 17

Biblická úvaha
Obnoveni, proměněni, uschopněni, vedeni 18

Příběh ze života
Služební cesta 20

Vspomienka
Nájdený Dobrým pastierom 21

Výročí
Mistr Jan Hus 22
Z posledného listu Jána Husa 25

Úvaha
Jan Hus, podobný Kristu 25

Příběh ze života
Rozdávání-duchovní dar?! Bohabojná Maria Brandt 26

Recenzia
Chcete-li kráčet po vodách, musíte vystoupit z lodi . . 27

Křesťanský život
Ctnosti (6.díl): Pokora 28
Co dělat s hříchem zcela konkrétně 30

Tématický článok
K súčasným nevšedným darom Ducha 32

Predstavujeme
Křesťanský sbor v Českém Těšíně 33

Poézia
Rozličné duchovné dary (1K 12,4) 36

Téma příštího čísla:

ROZUMIEME SI?
Články k tématu příštího čísla, jakož i další příspěvky zasílejte do konce srpna 2015 na adresu odpovědného redaktora. Děkujeme. Redakce.

Aritmetika duchovných darov

Milí čitatelia Živého slova,

žijeme už 25 rokov v dobe takzvanej trhovej ekonomiky a už sme mali dosť času zvyknúť si a pochopiť, že (takmer) nič nie je zadarmo. Štát a rôzne sociálne siete môžu byť akousi poistkou pre prípad núdze, ale v zásade platí, že človek sa musí snažiť a postarať sa o seba vlastnými rukami alebo vlastnou hlavou. Prostredie, kde každý súťaží o svoje miesto na slnku, však prináša i zlyhania, zranenia tvrdou konkurenciou, a na druhej strane chamtivosť a pýchu na dosiahnuté úspechy.

Cirkev je však odlišným prostredím. Neboli sme do nej prijatí na základe prijímacích skúšok, nekúpili sme si miesto v nej ani sme si ho nevyslúžili nejakým výnimočným výkonom. Vstúpili sme do nej duchovným narodením – znovuzrodením. Nový život sme dostali ako milosť, ako dar, a s ním aj mnoho ďalších dobrých darov na cestu. *Zrátaj dary, ktoré Pán ti dal* – radí jedna duchovná pieseň, a uzatvára, že keď to urobíš, *v srdci tvojom zaznieť musí pieseň chvál.* Poďme teda trochu počítať.

Písmo hovorí na viacerých miestach o dare alebo daroch Ducha. Tu treba vedieť rozlišovať. Keď sa spomína „dar Svätého Ducha" v jednotnom čísle (ako v Sk 2,38), je tým myslený Svätý Duch sám ako Dar, ktorý bol daný kajúcim a veriacim. V tomto sme si rovní: každý veriaci dostal tento Dar úžasnej ceny. Boh sám skrze svojho Ducha žije v človeku, ktorý sa mu vydal, aby ho posväcoval a viedol. Na druhej strane, keď sa hovorí o „daroch Svätého Ducha" v množnom čísle, myslia sa tým rôzne druhy zmocnenia k službe, ktoré Svätý Duch rozdeľuje veriacim, ako sám chce (1Kor 12,11).

Koľko je tých duchovných darov? Práve zmienený oddiel uvádza zoznam deviatich darov (vv. 8-10), na konci kapitoly nájdeme pridané ďalšie (vv. 28-30) a keď nahliadneme do ďalších zoznamov (tie najznámejšie sú v Rim 12,6-8 a Ef 4,11), počítadlo sa zastaví niekde pri dvadsiatke. Z rozdielnosti uvedených zoznamov bude najbezpečnejšie usúdiť, že v Písme by sme nemali hľadať ich presný vyčerpávajúci zoznam. Lepšie bude uzavrieť, že ich je veľa, sú rozmanité, sú si však podobné svojím pôvodom (v Bohu) a určením (na budovanie cirkvi).

Apropo, keď sme pri tom pôvode, aj tu môžeme trochu počítať. Jedným z nevyčerpateľných tajomstiev Božieho zjavenia v Písme je skutočnosť, že Boh, ktorý je jeden, sa nám dáva poznať v troch osobách (pre nedostatok výstižnejšieho pojmu), ako Otec, Syn a Svätý Duch. Pôvodcom darov milosti je podľa Písma Boh (Rim 12,4), Kristus (Ef 4,7) i Svätý Duch (1Kor 12,11). I dary samotné sú v týchto oddieloch nahliadané odlišne: v liste Rimanom je dôraz na pôsobenie, v liste Korinťanom na schopnosti a v liste Efežanom na služobníkov, ktorí sú ich nositeľmi. Tá pestrosť v prístupe je pozvaním ani nie tak harmonizovať a systematizovať, ale vďačne používať.

V kontraste s množstvom a pestrosťou darov je nápadná skutočnosť, že zakaždým, keď Pavol píše o nich, jedným dychom vysvetľuje, že cirkev je jedno telo, ktorého sme všetci údmi (Rim 12,4-6; 1Kor 12,12-27; Ef 4,3-4.12-16). A učí nás, že riadiacim princípom pri využívaní darov je láska, ktorá nás motivuje slúžiť druhým a nie presadzovať svoje vlastné záujmy.

Pri daroch, ktoré dostávame alebo dávame, nás často zaujíma ich cena alebo hodnota. Nemusí ísť o finančnú hodnotu, môže to byť hodnota emocionálna, daná tým, kto je darcom, aký je náš vzťah, a čo dar vyjadruje. V prípade duchovných darov (ako aj všade inde) platí, že pre obdarovaného je zadarmo, neznamená to však, že jeho hodnota je nulová. Pavol prirovnáva dary ku koristi, ktorú Kristus získal, keď *vystúpil na výšiny, zajal zajatcov a ľuďom dal dary* (Ef 4,7). Predtým však musel *zostúpiť do nižších častí zeme.* Je to zrejmá poetická narážka na jeho dielo, konané na kríži, pochovanie, ako i vzkriesenie a oslávenie. A pri tomto pohľade musí byť zrejmé, že cena daru je obrovská, lebo Božieho Syna stála život! A nielen to, čo ti dáva k dispozícii, má vysokú hodnotu, ale teba samého chce dať cirkvi ako dar vysokej ceny. Ak sa mu necháš použiť, nikto nebude môcť povedať, že za nič nestojíš.

S ohľadom na túto skutočnosť je prekvapujúce, ako málo sa v niektorých kresťanských zboroch hovorí o daroch milosti. Počul som, že v niektorých nikdy nie sú témou kázania či vyučovania (rád by som veril, že je to výnimka). A dokonca, kvôli tomu, že v niektorých kruhoch došlo k zneužitiu darov, má to vyučovanie neraz negatívne smerovanie: vysvetľovanie, prečo niečo nemáme, alebo nepotrebujeme, alebo ako dnes už niečo nefunguje. Uznajte, že je to škoda! V tomto čísle Živého slova by sme radšej chceli priblížiť dary ako niečo vzácne, čo milujúci Pán dáva svojej neveste. *Spočítaj dary, použi v službe a chváľ ho.*

PETER KOZÁR

tiráž

ŽIVÉ SLOVO

Vydávají
Křesťanské sbory, Šámalova 3915/15a
615 00 Brno–Židenice, www.ziveslovo.cz

Odpovědný redaktor, správa inzerce a adresa české redakce
Jaromír Andrýsek, Okrajová 3,
737 01 Český Těšín
tel.: +420 552 321 102
tel.: +420 776 737 282
e-mail: ja.andrysek@gmail.com

Adresa slovenskej redakcie
Peter Kozár, Nobelova 6/A,
831 02 Bratislava
tel.: +421 908 390 753
e-mail: pkozar@berea.sk

Redakční rada
Ján Číž, Petra Eliášová,
Ján Hudec, Matúš Koša, Peter Kozár,
Ján Kučera, Tomáš Pala,
Jan Vopalecký, Irena Zemanová

Grafická úprava a tisk
DIAKOSERVIS s.r.o.
Na Nivách 7, Český Těšín, 737 01

Jazyková korektura
Ivo Štěrba st.

Administrace a expedice pro ČR
Daniel a Daniela Mrozkovi
tel: +420 737 255 932 a 732 657 842
e-mail: danielmrozek@centrum.cz
daniela.mrozkova@seznam.cz
Robert a Simona Brožkovi
tel: +420 605 870 575
Křesťanský sbor Český Těšín
Slezská 874, 737 01 Český Těšín

Administrácia a expedícia pre SR
Bohuslav Javor, Kresťanské centrum Berea,
Pri Šajbách 1, 831 06 Bratislava,
tel.: +421 905 249 379
e-mail: javor@berea.sk
Číslo účtu: 2629010205/1100

Platby a dobrovolné příspěvky
Křesťanské sbory, Šámalova 3915/15a
615 00 Brno–Židenice
Česká spořitelna, pobočka Český Těšín
Číslo účtu: 000000–2202217389/0800

Předplatné v České republice
na celý rok 220 Kč + poštovné 84 Kč
jednotlivá čísla 55 Kč + poštovné 21 Kč

Predplatné na Slovensku
na celý rok 7,8 € + poštovné 3,2 €
jednotlivé čísla 1,95 € + poštovné 0,8 €
Předplatné na další období končí jen písemným či telefonickým odhlášením v administraci.
Časopis vychází čtyřikrát do roku.
Registrační číslo MK ČR 6480
ISSN 1210–6526

Tušení tajných modliteb

Pro to, co teď hodlám napsat, nemám žádné důkazy. Prostě jen tušení.

Zdá se mi, že Bůh některým lidem žehná. Žehná jim víc než jiným, možná víc než dřív. Zároveň vidím, že žehná celým sborům. Čím se o to ti lidé nebo sbory zasloužili? Že by byli lepší, poslušnější, konali lepší a větší dobré skutky? Měli lepší nápady jak Bohu sloužit? Nebo lepší chvály? Nebo byli upřímnější? Možná. Přiznám se, že nevím.

Když se však ohlédnu do minulosti, tak se mi matně vybavují bratři, ale ještě více sestry, které sice nijak nevyčnívaly, ale při troše vnímavosti na nich bylo vidět, že s oddaností žijí velmi blízko Bohu. Mám tušení, že se také hodně modlily – za sbor, za bratry a sestry ve sboru, příležitostně se o tom nenápadně zmínily. Nepotřebovaly modlitební dopisy, nevyptávaly se, ale modlily se podle toho, co viděly. Možná nedokonale, ale s láskou k lidem a s vírou v Boha.

Byly to vesměs modlitby neveřejné, „v skrytu“, možná bychom mohli říct tajné. Ale Bůh na ně odpovídal viditelně, veřejně a dlouhodobě, vlastně na ně odpovídá dodnes i po několika desetiletích.

Máte tušení, kdo se za váš sbor takto kdysi modlil? Má váš sbor takové modlitebníky dnes? Máte je vy osobně? Občas mi někdo řekne, že se za mě modlí. Jsem za to vděčný a myslím, že modlitby mají větší dopad, než tušíme. Možná bychom řekli, že ti staří modlitebníci z toho nic nemají – asi se nedožijí vyslyšení svých modliteb, když se modlí za mladou generaci. Ale oni se přesto modlili a já s vděčností vzpomínám na ty, kdo se za nás tehdy mladou generaci modlili před čtyřiceti padesáti lety.

Už mi není patnáct ani třicet, ale stále mám několik blízkých lidí, starších než jsem já, kteří se za mě modlí. Moc o tom nevím, spíš to tuším. Na vlastní kůži prožívám, že Bůh jejich *tajné* modlitby vyslýchá a jsem za to vděčný.

Modlí se někdo za váš sbor i dnes? Modlíte se tak vy? Považuji to za úkol pro starší sboru. Ale může to být přitažlivá výzva pro všechny věřící. Je to dobrá investice do budoucnosti našeho sboru, našich věřících, naší mládeže. Někteří budou za padesát let jen tušit, že jsme se za ně možná modlili, ale kdo by si nepřál, aby se na něho takto po letech vzpomínalo. Co když budou naše sbory a rodiny za třicet let vypadat podle toho, jak se za ně dnes modlíme?

Jak bude svět za těch třicet let vypadat, si nedovedeme představit. Dokonce už dnes si starší generace nedovede představit, jak ve skutečnosti žijí jejich děti či vnoučata. Ale modlit se můžeme. Modlitba může být tvořivá, můžeme při ní vymýšlet nejrůznější možné situace – a přimlouvat se, aby Bůh naše bratry a sestry, naše sbory, děti a vnuky v budoucnosti chránil, aby jim žehnal, můžeme se modlit za zachování základních principů – za jejich oddanost Bohu, Božímu slovu, za odvahu žít před Bohem čistě, za zachování biblických principů.

Inspirací pro nás může být Pavel, který se vytrvale modlil, aby Koloští byli naplněni poznáním jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochopení, aby vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili, aby nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha a aby byli posilováni každou mocí podle síly jeho slávy k veškeré vytrvalosti a trpělivosti, s radostí vzdávajíce díky Bohu a Otci, který nás učinil způsobilými k účasti na podílu svatých ve světle... (Ko 1,9-11). Jak se budeme modlit my?

JAN VOPALECKÝ

Duchovní dar, který rozhrnul závěs samoty

Prorocké slovo je Novým zákonem vnímáno jako aktualizovaný výklad Písem. Zvěstování Božího slova má vedle vyučující a evangelizační povahy také prorocký charakter. Ten, kdo biblickou zvěst komunikuje, promlouvá do konkrétní situace člověka, jehož se zvěstované Slovo často existenciálně dotýká. Taková byla i zkušenost dvou dívek, které si sice přejí zůstat v anonymitě, jejich prožitek s prorockým slovem je však autentický a věřím, že inspirující. Proto jsem se rozhodl, že ho zaznamenám z obou perspektiv, abyste působení Božího Ducha mohli vidět plasticky stejně, jako když jsem ty příběhy sledoval já.

Příběh první sestry

Pocházím z křesťanské rodiny a od dětství jsem byla vedena k životu s Bohem. Nikdy na mě nedolehly pochybnosti, že by Bůh neexistoval, bylo to tak přirozené. Prostě ve všem, co vidím kolem sebe, jsem ho viděla. Ostatně jak by mohl svět vzniknout z ničeho? Ale ani ne před rokem jsem procházela obdobím, které bylo úplně jiné než všechna předtím. Nemám ráda velké změny a trvá mi delší dobu, než si na ně zvyknu. Ten rok se však událo docela dost věcí.

Dokončila jsem bakalářské studium na vysoké škole a řešila, co bude dál. Můj bratr, který je i mým nejlepším kamarádem, se dostal na školu v jiném městě. Přestěhoval se tam a našel si přítelkyni, takže jsme na sebe neměli už tolik času. Někteří mí hodně blízcí přátelé se odstěhovali daleko do jiných měst. Začala jsem hledat při pokračování ve studiu na vysoké škole i nějakou práci. Asi čtyři měsíce hledání byly naprosto marné. Jako čerstvý absolvent bez praxe přece nemůžete být přínosem pro firmy v oboru, který jste studovali?! S každým dalším odmítnutím jsem se cítila víc a více k ničemu.

Do toho přišel i vztah s chlapcem, ale dopadlo to jen zklamáním, zlomeným srdcem. K tomu všemu, co přicházelo zvenčí, se dostavil i pocit samoty a zklamání ze sebe sama... V tom všem jsem se snažila hledat Boha, ale celou tu dobu nic nepřicházelo, naprosté ticho. Moje důvěra v Něj se začala pomalu vytrácet, přesto však nastávaly chvíle, kdy jsem se snažila říkat: Ať požehnán je Bůh, když dny jsou plné strádání.

Jednoho dne, když spolu s jinými nepříjemnostmi přišlo další odmítnutí ze strany potenciálního zaměstnavatele, jsem se rozbrečela. Seděla jsem asi čtyři hodiny s pocitem naprosté méněcennosti a samoty. Pak mi po dlouhé době napsala kamarádka, která tyhle věci vůbec nemohla vědět. Její zpráva začínala slovy: „Mám takový pocit, že Pán Bůh říká...“ a následovala slova, která jsou příliš osobní na to, abych se o nich rozepisovala. Každé z těch slov však přesně zapadlo do toho, co jsem prožívala. Každé bylo cítit láskou, kterou pro mě Bůh má. Celá ta zpráva mě naplnila nadějí a jistotou, že tu nejsem sama, protože můj nebeský Otec je Králem a vládne nade vším. V údivu jsem nad tím vším seděla s otevřenou pusou naprosto neschopná slova.

Věřím, že každý z nás zažil v životě krizové období. U někoho může trvat měsíc, u jiného rok i déle, ale chci vás povzbudit, abyste vůči Bohu nezahořkli. Těžká životní období, kterými procházíme, jsou součástí Jeho plánu. Bůh nás každou takovou situací a mlčením obrušuje jako diamanty. Jsem vděčná za lidi, kteří jsou poslušní Bohu a s odvahou používají svěřených duchovních darů, aby sloužili ostatním. Vyžaduje to od nich jistě velké odevzdání Bohu. Zároveň mám pocit, že se o darech, jako je povzbuzení či proroctví, v církvi málo hovoří a snad proto se i málo používají. Každý z nás je jedinečný a duchovní dary dostáváme proto, abychom jimi sloužili druhým. Nebýt téhle kamarádky a jejích slov od Boha pro mě, nejspíš by období, kdy jsem se cítila tak osamocená, bylo pro mne mnohem těžší a delší.

Příběh druhé sestry

Již několik let mám osobní vztah s Pánem Ježíšem a modlitba se stala každodenní součástí mého života. V posledních měsících se však na mém modlitebním seznamu začaly objevovat nové položky. Prosila jsem Boha, aby mě používal jako nástroj k povzbuzení ostatních lidí skrze duchovní dary, které dává. Prosila jsem ho, aby mi otevíral oči a já mohla vidět skutečné potřeby druhých. V tomto období jsem se snažila mít „oči otevřené“ a naslouchat Duchu Svatému. A právě v té době na sociální síti „upoutalo mou pozornost“ jméno jedné mé kamarádky, o které jsem nevěděla, co prožívá. Zpočátku jsem si říkala, že „upoutaná pozornost“ může být jen můj pocit, ale modlila jsem se, aby mi Bůh ukázal, jestli to je Jeho vedení.

Jednoho večera při běžném rozhovoru se má blízká přítelkyně zmínila, že právě ta slečna, jejíž jméno mě na síti upoutalo, to nejspíš momentálně nemá lehké. Protože jsem se za vnímavost k potřebám druhých modlila, přijala jsem její poznámku jako odpověď a modlila jsem se dál. V tu chvíli jsem nevěděla, zda a jak bych ji oslovila. Bůh mi však pro ni ukázal „prorocké slovo či obraz“ a já ho tedy s důvěrou poslala směrem k ní. Chvíli na to mi přišla odpověď: „Tohle se mi vůbec nikdy v životě nestalo, ale jsem vděčná za tvou odvahu poslechnout Ducha Svatého, protože v tudle chvíli, že jsi to napsala, je fakt drsné...“ A já si řekla: „Wow,“ a byla jsem strašně vděčná, že si mě Bůh použil a také za to, že se stará o své děti.

„Následujte lásku, horlete po duchovních darech...“ (1. Korintským 14,1)

V ten den jsem se i já modlila za povzbuzení a ono také přišlo. Byla jsem povzbuzená z Božího jednání a z Jeho lásky k nám lidem. Věřím, že pokud budeme s důvěrou prosit o duchovní dary, můžeme zažít „kus dobrodružství“ na cestě s Pánem. Máme se v církvi navzájem posilovat, ale i poznávat více Jeho lásku k nám a vnímat Jeho hlas.

ZPRACOVAL JAROMÍR ANDRÝSEK

Posilňovňa viery

Trošku som sa zamyslela nad pojmom „malá viera“. Osobne tento výraz veľmi nepoužívam a tak premýšľam, ako túto skutočnosť definovať. Možno by som si to mohla rozmeniť na drobné.

Verím v Boha, verím, že existuje a že je so mnou. V tomto mám jasno a nech sa deje čokoľvek, o prítomnosti Boha nepochybujem. Toto si ako prvé predstavím pod pojmom viera a v tomto svetle naozaj nie je možné rozlišovať veľkú či malú vieru. Buď človek verí alebo neverí, nič medzi tým.

Iná vec ale je, keď sa budeme baviť o viere v konkrétnych záležitostiach každodenného života. Verím, že mi Boh dá dostatok sily zvládnuť to, čo mám práve pred sebou? Verím, že Boh má dostatočnú moc vyrovnať sa s mojou situáciou? Verím, že Boh v pravý čas naplní moje potreby alebo sa postará o moje záležitosti? Verím, že mi Boh dá múdrosť v dôležitých rozhodnutiach? Je v takýchto chvíľach moja viera veľká alebo malá? Alebo možno lepšie povedané – je silná či slabá? Keď sa takto nad tým zamyslím, moja viera je niekedy naozaj slabá a trasie sa od strachu, keď vidí pred sebou hory, ktoré treba zdolať. Preto potrebujem pracovať na jej posilnení.

Ako sa posilňuje viera? Najskôr by som položila trochu inú otázku: Ako dôjde k tomu, že nejakému človeku veríte? Myslím si, že tak, že sa s ním stretávate, rozprávate sa s ním, spoznávate ho, pozorujete jeho konanie a postupne mu začnete veriť. Ťažko sa dá veriť niekomu, koho nepoznáme.

Rovnako ťažké je veriť Bohu, donútiť sa vlastnou snahou alebo vlastným chcením k silnej viere, pokiaľ Boha poriadne nepoznáme. Život s Bohom je takisto, ako život s ľuďmi, o vzťahu. Čím viac sa s Bohom stretávam, zhováram, zažívam s Ním rôzne veci, čítam o Ňom, zbieram o Ňom informácie na spoločných stretnutiach kresťanov... tým viac rastie moja viera alebo dôvera k Nemu. Vybudovať si silnú vieru alebo dôveru nie je v našich silách, nemôžeme sa k tomu nejako donútiť, rozkázať si. Viera jednoducho rastie priamoúmerne nášmu poznaniu dotyčnej osoby. Poznávanie si ale vyžaduje námahu, investovanie energie a času.

S vierou je to ako so svalmi, nezväčšia sa nám len tak sami od seba, musíme s nimi cvičiť. Aj viera potrebuje námahu a cvičenie, aby mohla zosilnieť. Občas nám Boh naloží aj poriadne ťažké „činky“, aby sme sa v tej našej posilňovni viery zapotili, no bez záťaže nám naša viera nebude rásť. Ako som nedávno v jednom filme počula jeden dôležitý princíp: *„Ak niekto prosí Boha o silnú vieru, dá mu silnú vieru? Alebo mu dá príležitosť veriť?“*

JANA ČÍŽOVÁ

Tri farby služby

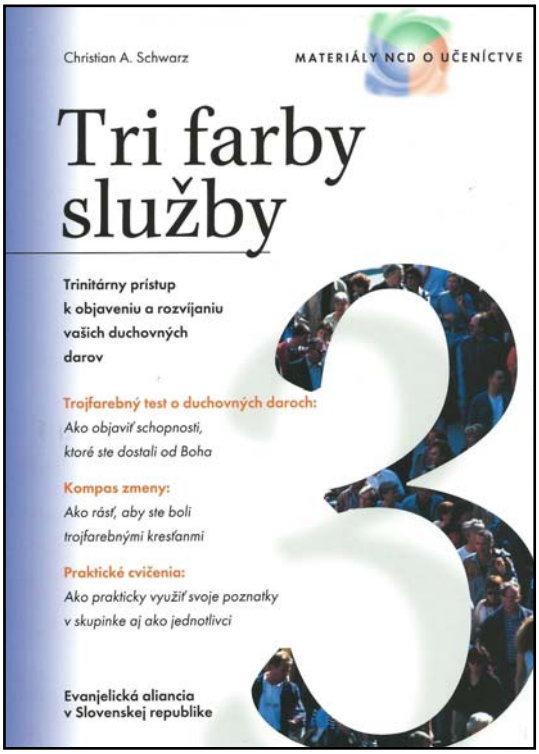

Kniha *Tri farby služby* od autora Christiana A. Schwarza patrí do série materiálov NCD o učeníctve. Koncepcia NCD (*Natural Church Development*, u nás známe ako *Prirodzený rast cirkvi*) je založená na Písme a zároveň na rozsiahlom prieskume (vyše 50 000) zborov na všetkých kontinentoch a všíma si princípy, ktoré Boh používa na celom svete, aby budoval svoju cirkev, bez ohľadu na kultúru, štýl bohoslužieb alebo mentalitu. Sú preto dobre prenositeľné aj do nášho prostredia.

Prieskumy ukazujú, že rastúce zbory na celom svete sa vyznačujú týmito charakteristikami: (1) zmocňujúce vedenie, (2) využívanie duchovných darov, (3) vrúcna zbožnosť, (4) funkčná organizácia, (5) inšpiratívne bohoslužby, (6) skupinky s komplexnou náplňou, (7) evanjelizácia zameraná na potreby a (8) láskyplné vzťahy. Kniha *Tri farby služby* je rozvinutím druhého z týchto princípov.

Prístup NCD vychádza z ústredného bodu kresťanskej viery, totiž že Boh sa zjavil ako Otec, Syn a Svätý Duch – Stvoriteľ, Vykupiteľ a Posvätiteľ. V knihe domény ich pôsobenia predstavujú tri farby (zelená, červená a modrá). Autor vysvetľuje, že pre vyvážený kresťanský život je dobré, aby sme boli „trojfarebnými“ kresťanmi, resp. ešte lepšie, aby naše zbory boli „trojfarebné“, t.j. aby sa v nich prejavovala *múdrosť* (odrážajúca poriadok Božieho stvorenia), *záväzok* (odpovedajúci na Kristovu lásku na Golgote) i nadprirodzená *moc* (pôsobiaceho Svätého Ducha).

Kniha nepreferuje žiadnu skupinu duchovných darov a žiadnu nezaznáva. Charakterizuje 30 rôznych duchovných darov, rozdelených do troch vyššie zmienených skupín. Predkladá čitateľom (jednotlivcom, skupinám i celým zborom) „trojfarebný test duchovných darov“, podľa ktorých môže kresťan objaviť svoje obdarovanie, dáva praktické rady, ako ich uplatniť v cirkvi a poskytuje kompas pre orientáciu, ako sa rozvíjať sa k vyváženej biblickej viere a účinne službe.

PETER KOZÁR

Služba „Kristovu tělu“

Nedávno jsem v tramvaji zaslechl poznámku jednoho muže, který s povzdechem prohlásil: „To není žádný život.“ Nevím, čeho se jeho poznámka týkala, ale zjevně vyjadřovala nespokojenost s tím, jak se jeho život vyvíjí. Milí čtenáři, jak je to s námi a naším „životem s Kristem“? Nedáváme svým způsobem života příčinu k podobnému povzdechu z Boží strany? Když se náš Pán podívá na náš život, nemusí také s lítostí konstatovat „To není žádný život?“ Pokud jsme však zemřeli s Kristem, vstali jsme k novému životu.

Růst, základní projev života

Jedním z důležitých projevů života je růst. Když se narodí dítě, rodiče ho téměř každý den váží a měří a radují se z každého deka a centimetru. Pokud by novorozenec zůstával stále na své váze a míře, určitě bychom konstatovali, že je to velký problém a stala se chyba. Když zasadíme na zahradě semínko, napjatě sledujeme, kdy se nad zemí ukáže první lístek a někdy ho přímo „vytahujeme očima“. Pokud by se nic neobjevilo, tak je to důvod k vážnému znepokojení. Tam, kde není růst, není ani život. Jak je to s námi a s naším růstem? Nemusel by také nám adresovat apoštol Pavel stejná slova jako korintskému sboru? *A já jsem vám, bratři, nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako nemluvňatům v Kristu. Napájel jsem vás mlékem, ne hutným pokrmem, neboť jste ho ještě nemohli snést a ani dosud nemůžete, neboť jste dosud tělesní. Když je totiž mezi vámi závist, svár a různice, nejste snad tělesní a nechodíte podle člověka?* (1K 3,1-3)

Ochota zapojit se do služby

Křesťanský život a jeho růst provází, kromě dalších projevů, ochota zapojit se do služby v místní církvi. Bůh pro to vytváří řadu předpokladů. *Máme rozdílné dary podle milosti, která nám byla dána: Má-li někdo proroctví, ať ho užívá v souhlase s vírou. Má-li službu, ať slouží. Je-li vyučující, ať učí. Má-li dar povzbuzování, ať povzbuzuje. Kdo rozdává, ať rozdává upřímně. Kdo stojí v čele, ať je horlivý. Kdo prokazuje milosrdenství, ať to činí radostně.* (Ř 12,6-8)

Udělování darů má ve své pravomoci Duch svatý

To, že Bůh dává Církvi rozličné dary, je projev Jeho nezasloužené milosti. Konkrétní určování, komu bude který dar dán, je svrchovanou pravomocí Ducha svatého (1K 12,11): *To vše působí jeden a tentýž Duch, který každému uděluje zvlášť, tak jak chce.* Písmo nás prostřednictvím Prvního listu Korintským vybízí, abychom po duchovních darech toužili, ale adresné a konkrétní udělení darů je v kompetenci Ducha svatého. Pokud jsme prožili „smrt s Kristem“ a otevřel se nám nový život, má být jednoznačně pod mocí Ducha. Žijeme přece „s Kristem“, pod Jeho autoritou. Součástí tohoto života je služba Kristovu tělu – Církvi. To je také smysl udělovaných duchovních darů, totiž služba.

Smyslem udělení daru je služba

Není to prostředek k seberealizaci, ale jak čteme v Efezském (4,12): *Pro dokonalou přípravu svatých k dílu služby a k budování těla Kristova.* V tomto směru je mi velice blízký výrok Charlese Spurgeona:

> *„Je to naše povinnost a privilegium vyčerpat své životy pro Ježíše. Nemáme být dobře zachovalými exempláři lidí, ale živými oběťmi, jejichž údělem je být stráven.“*

Bible představuje několik seznamů duchovních darů, ale rozhodně nejde o všeobsahující seznam. Jejich smyslem je spíš uvést možné příklady, ne vyčerpávající výčet. Obraz lidského těla a jeho funkčnosti je, z mého pohledu, nejvýstižnější obraz Církve a působení duchovních darů. Myslím, že většinou známe velmi dobře své tělo a rozumíme tomu, jak funguje. Víme, že některé jeho části vidíme a můžeme si je osahat, jiné jsou naším očím neviditelné a přesto jsou často důležitější. Ty, které nevidíme si často uvědomíme, až když neplní svou funkci, nebo nás začnou bolet. Kdo z nás vnímá brzlík, slinivku břišní, nebo cévní systém? Nevidíme je, ale jsou velmi důležité pro funkci těla. Stejně tak funguje Kristovo tělo – Církev. Tělo je jedno, darů celá spousta a jsou závislé jeden na druhém. Dary, které nám Duch svatý dává, nejsou pro sobecké užívání, ale pro dobro těla. Žádný dar nemůže fungovat sám o sobě a žádný také není nepotřebný.

Podívejme se na duchovní dary, jak je zaznamenává List Římanům.

Dar proroctví

Velká většina lidí, žel i věřících, má proroctví spojené s předpovídáním budoucnosti. Když se však podíváme na činnost jak starozákonních, tak i novozákonních proroků, bylo těžiště jejich činnosti v tlumočení Boží vůle a jeho slova. Pohled do budoucnosti může být součástí proroctví, ale není to nutná podmínka. Dnes je Boží slovo celistvé a uzavřené a proroctví, které je uplatňováno v Církvi, je zvěstováním a vysvětlováním pravdy, která je v Písmu obsažená a zjevená. Má to být s vírou – nelze přece předávat Boží poselství bez toho, abych mu do všech důsledků nevěřil.

Dar služby

Obsahuje velmi široké spektrum práce pro našeho Pána. O službu jde tehdy, když se Bůh ke své slávě postará o lidské potřeby a jako prostředníků k tomu použije lidí, kteří milují druhé. Služba není jen dalším způsobem, jak si vydělat na živobytí; je to úžasná příležitost, jak žít. Rád bych zdůraznil, že sloužit Bohu znamená, ve velké většině případů, pracovat s lidmi. Boha oslavíme při své službě tehdy, když lidé uvidí Mistra, Pána Ježíše, a ne lidského služebníka (Mt 5,16): *Tak nechte své světlo zářit před lidmi, ať vidí vaše dobré skutky a vzdají slávu vašemu Otci, který je v nebesích.* Jestliže je naším motivem ke službě něco jiného, než Boží sláva, bude naše práce jen náboženskou činností a ne opravdovou službou. Myslím, že služba je láska v akci.

Dar vyučování

Obdarování, jež pomáhá vysvětlit Boží slovo, je pro každý sbor velmi důležité. K vyučování patří také důraz na aplikaci slyšeného slova v životě posluchačů – a nejen jich. Jednoznačně platí, že má-li

vyučování přinášet odezvu v životech posluchačů, musí vnímat v životních postojích učitele, že to, co vyučuje, platí v prvé řadě pro něho. Nestává se nám, že posluchači často vidí u učitele praktikování známého českého přísloví: „Jiným káže vodu a sám pije víno?“

Dar povzbuzování

Jedinečné rozvinutí a uplatnění tohoto obdarování můžeme vidět na Barnabášovi. Ne nadarmo změnili apoštolové jeho původní jméno Jozes na Barnabáš – syn potěšení. Kralický překlad používá v této souvislosti velmi často termín „napomínání“, ale v době jeho vzniku mělo toto slovo poněkud jiný význam, než dnes. Znamenalo spíš „připomínat“, „upozorňovat“. V tomto smyslu se jedná o povzbuzení následování příkladu Pána Ježíše a dodržování jeho učení.

Dar dávání

U tohoto daru je připojen způsob, jakým má být uplatňován. Upřímnost v dávání vylučuje jakoukoliv spekulaci s návratností a případným výnosem. Je to vnímavost k potřebám a ochota naplňovat je.

Dar stát v čele

Vést je schopnost přijmout odpovědnost staršího a pastýře. Horlivost v uplatňování tohoto obdarování znamená být zapálený, nadšený nebo zaujatý v jeho praktikování.

Dar milosrdenství

Je to obdarování, které mají snad všichni věřící lidé a neměli by si ho nechávat pro sebe. *Buďte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte jedni druhým, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.* (Ef 4,32); *Konečně, buďte všichni jednomyslní, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a přátelští.* (1Pt 3,8). To je norma pro život ve společenství a milosrdenství k tomu jednoznačně patří. Měli bychom to dělat s radostí, ne z povinnosti nebo z donucení. Ti, kterým milosrdenství prokazujeme to okamžitě poznají.

Rozmanitost duchovních darů, přesto jeden Původce

Jsou rozdíly v darech milosti, ale tentýž Duch; jsou rozdíly ve službách, ale tentýž Pán; a jsou rozdíly v působení, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dáván projev Ducha ke společnému prospěchu. (1K 12,4-7)

Text 12. kapitoly Prvního listu Korintským nás upozorňuje, že rozmanitost duchovních darů má jednoho původce, jeden zdroj a tím je Bůh. Důraz tohoto oddílu vidím ve zdůvodnění, proč jsou dary do Církve dány – KE SPOLEČNÉMU UŽITKU. Pokud je některý z darů uplatňován pro osobní zviditelnění nebo pro uspokojení našeho ega, potom je to zcela špatně. Duch dává své dary ke vzdělání a růstu Církve. Pokud tomu tak není, je chyba na naší straně. Stejná chyba je, když dar nepoužíváme. Pavel upozorňuje Timotea: *Nezanedbávej dar, který je v tobě ...* (1Tm 4,14) a povzbuzuje ho k jeho používání: *Proto ti připomínám, abys rozněcoval ten Boží dar, který je v tobě ...* (2Tm 1,6). Měli bychom stát o to, abychom rozpoznali dar, který nám byl dán – každému – a abychom jej v praktickém životě ve sboru užívali.

Církev, místo uplatňování darů

Má-li Církev, Kristovo tělo, žít, musí platit důležitá podmínka:

Nezanedbávejme své společné shromažďování, jak mají někteří ve zvyku, nýbrž povzbuzujme se, a to tím více, čím více vidíte, že se ten den přibližuje. (Žd 10,25)

Kde jinde se mohou prakticky uplatňovat duchovní dary, než ve společenství Církve, ve sboru? Už jsme si připomněli, že dary dává Duch do Církve ke společnému užitku. Nemohou fungovat samy o sobě, ale jen ve společenství. Život ve sboru, jakkoli s sebou nese řadu těžkostí je prostředím, ve kterém se upevňujeme ve víře, získáváme sílu k překonávání překážek a povzbuzení na cestě za Kristem. Z textu je zřejmé, že už na samém počátku existence Církve se projevovaly odstředivé tendence. Společnost a přetechnizovaná doba, ve které dnes žijeme, intenzivně podporuje individualizmus. Přes internet si můžeme všechno objednat a e-shopy nám dodají zboží a potraviny až do bytu. Ale společenství Církve je nenahraditelné. Žádné elektronické médium nemůže suplovat život. Den příchodu Pána Církve je blíž, než když byl psán list Židům. Tak se vzájemně povzbuzujme v živém společném obecenství a připomínejme si, že náš Spasitel se vrátí, aby nás vzal k sobě. Nebojme se být jiní, než bezbožná společnost, která nás obklopuje.

Brazilský automobilový závodník Formule 1, Felipe Massa, měl na Velké ceně Singapuru v roce 2008 vítězství už téměř jisté. S velkým náskokem vedl celé závodní pole, ale když po zastávce v depu vyrazil zpět na trať, čerpací hadice se zachytila a zůstala viset v plnicím otvoru. Než tým mechaniků dal všechno do pořádku, ztratil tolik času, že ho téměř všichni soupeři předjeli a on skončil na třináctém místě. Braňme se takovému zachycení, které nás může připravit o vítězství. *Žádný, kdo bojuje, se nezaplétá do záležitostí běžného života, aby se líbil svému vojevůdci.* (2Tm 2,4). Pavel na Timotea naléhá: Nepřipusť, aby tě cokoli zpomalilo nebo odvrátilo od služby Pánu Ježíši a jeho tělu – Církvi. Kdo ti velí, kdo je tvůj vojevůdce?

JIŘÍ KREJČÍ

Prežívať všedný deň s Božím Duchom
Ako nás Svätý Duch vedie?

To dobré sa v našom živote nedeje automaticky. Musíme za to bojovať. V liste Galaťanom píše Pavol o tomto „duchovnom boji“. V ňom nemôžeme vyhrať vlastnou silou. Len skrze Božieho Ducha môžeme žiť tak, ako sa to Bohu páči.

„Dalo by sa to vystihnúť presnejšie?“

Pri vypracovaní jednej mojej práce v biblickej škole poznamenal učiteľ na mieste, kde bola reč o nutnej podpore Svätého Ducha pri posvätení: „Dalo by sa to vystihnúť presnejšie?“ Zrejme by som to bol urobil, keby som vedel, ako. Odvtedy ma sprevádzala táto stručná poznámka. Pátral som po odpovediach na otázku, ako to presne vyzerá s pôsobením alebo spolupôsobením Svätého Ducha v našom živote ako kresťanov.

V prostredí evanjelických zborov, kde som vyrastal, a aj teraz v prostredí bratských zborov, kde som od našej svadby našiel svoj domov, pozorujem akúsi váhavosť a neistotu, keď dôjde na bezprostredné pôsobenie Svätého Ducha: je tu obava, že nedokážeme odlíšiť opravdivé hovorenie a vedenie Svätého Ducha od svojich vlastných myšlienok a prianí. Je tu strach z nejakého nadneseného, rojčivého kresťanstva, ktoré neobstojí zoči-voči realite života. A je tam predsudok, že to povedie len k záujmu o výnimočné duchovné dary, kým nutné každodenné posvätenie sa stratí zo zreteľa. Pri toľkej skepse a predpojatosti je naozaj ťažké získať osobnú skúsenosť s Božím Duchom, aby bolo možné „vystihnúť presnejšie“, ako Svätý Duch koná vo všednom živote Božieho dieťaťa.

Ako sa nám Svätý Duch stáva zrozumiteľným

Za kľúčové porozumenie k tejto problematike vďačím kurzu „Dobrodružný všedný deň. Celkom normálny deň s Ježišom.“ V lekcii „Počúvať Ježiša“ sa vysvetľuje zvláštnosť Božieho hovorenia v našom živote: Ako ľudia môžeme vzájomne komunikovať iba nepriamo. To znamená, že potrebujeme fyzické prostriedky (reč, gestá, obrazy, písmo atď.), aby sme vplývali na myslenie alebo ducha druhého človeka a niekam ho usmernili (napr. aby sme ho niečo naučili alebo o niečom presvedčili). Avšak Boh, ktorý je Duch, môže na nášho ducha vplývať aj priamo. Boh nám môže vnuknúť nejakú myšlienku – hovoríme tomu „inšpirácia“ alebo „vedenie Božím Duchom“. Božia reč skrze jeho Ducha teda prebieha odlišne od ľudskej reči. Nemusíme preto napäto čakať na hlas z neba alebo na nejaké prorocké videnie, hoci Boh môže hovoriť aj takým spôsobom. Nie sme ani obmedzení na samotnú Bibliu, hoci tá je pre nás nenahraditeľná ako Božie slovo. Boh svojím Duchom priamo ovplyvňuje naše myšlienky. Boží Duch prebýva v každom kresťanovi. Musíme preto vždy rátať s takou možnosťou, že to, čo nám zišlo na um, môže prichádzať od Boha!

Keď som začal chápať, že Boh môže takto priamo hovoriť ku mne, a zrejme to tak aj často robí, zahrialo ma to pri srdci: Boh mi chce byť takto blízko! Aká jedinečná je to cesta, ktorou vedie Boh, ak toľko hovorí sám so mnou! Toto poznanie mi dalo predovšetkým istotu: myšlienkam, ktoré mi prichádzajú na um, môžem dôverovať viac, než som v minulosti tušil, lebo sám Boh stojí za mnohými z nich! Celkom nenápadne, a predsa zázračne, nás Boh vedie svojím Duchom. Nikdy nám však nevnukne niečo v protiklade k Božiemu slovu v Biblii.

Prečo je Boží Duch taký dôležitý

Boží Duch má ohromný význam pre náš nový život ako Božích detí. On nás priviedol k obráteniu a k novému životu, on nás vybavuje rozmanitými darmi k službe a – čo stojí v tomto článku v popredí – podporuje nás v našom odpore proti hriechu. V 5. kapitole listu Galaťanom apoštol Pavol uisťuje: *„Hovorím však: Žite podľa Ducha a nebudete spĺňať žiadosti tela.“* (Galaťanom 5,16) Bez pomoci Svätého Ducha by sme po dobu nášho života na zemi zostali v podstate takí, akí sme boli po starom. Nedokázali by sme sa zbaviť vplyvu našej hriešnej prirodzenosti (tu označenej pojmom „telo“) a jej žiadostí, lebo väzí hlboko v nás. Čoho je naša hriešna prirodzenosť schopná, ukazujú názorne verše 20 a 21 v tejto istej kapitole. „Telo“ popisuje celkové pôsobenie nášho ľudského života od pádu do hriechu. *„Zmýšľanie tela je nepriateľstvom voči Bohu – nepodrobuje sa totiž Božiemu zákonu; veď sa ani nemôže.“* (Rimanom 8,7) Skrze naše vykúpenie je moc hriechu zlomená, ale telesné zmýšľanie, túžby i konanie ešte väzí hlboko v nás. Potrebujeme pomoc, ak máme zažiť skutočne nový život. Preto nám bol daný Boží Duch. Ako nás ale privedie k tomu, aby sme už nenasledovali svoju hriešnu prirodzenosť? Odsek listu Galaťanom 5,16-26 nám pomáha „vystihnúť to presnejšie“.

Bez Božieho Ducha to nejde

V 17. verši Pavol opisuje boj. Obaja, Svätý Duch aj naša hriešna prirodzenosť sa usilujú pretiahnuť nás na svoju stranu. Duch, aby sme robili, čo sa Bohu páči; naša prirodzenosť, aby sme robi-

li, čo sa páči nám samým. Kto vie, že pri potýčkach s „telom“ nejde len o ojedinelé zaváhania v zvlášť zlý deň, ale o moju vlastnú hriešnu prirodzenosť (ktorá nechce to isté, čo Boh), bude o tom vedomejšie vyhľadávať pomoc Ducha. Vždy vtedy, keď nasledujem vedenie Ducha, prejaví sa viditeľne nový život v Kristu a dobré, blahodarné ovocie Ducha.

Stojíme pred výzvou

Svätý Duch nás chce prebudiť k aktivite. Vkladá nám dobré myšlienky, ktoré môžeme jednoducho premeniť v čin („Mal by som znova zavolať tomu a tomu,“ alebo „moja manželka/mama to má teraz ťažké, mohol by som jej trochu uľaviť,“ alebo „mohla by som pozvať spolužiačku na mládež.“). Duch nám aj v ťažkých situáciách pripomína biblické výroky, ktoré nám pomáhajú robiť, čo je správne, neklesať na duchu, modliť sa alebo prejaviť trpezlivosť. Alebo nás Duch upozorní na hriech, aby sme mu nepodľahli. Žiť podľa Ducha znamená neodmietnuť takého myšlienky, ktoré nám Boh dáva, ale nechať sa nimi viesť. Stojíme pred výzvou!

Som presvedčený, že Svätý Duch k nám hovorí omnoho častejšie, ako si to uvedomujeme. Často v zhone všedného dňa jeho reč prepočujeme. Často nám chýba odvaha urobiť, čo nám napovedá (napr. požiadať o odpustenie alebo nabrať odvahu ku kroku viery).

Ale aj keď mu často nevenujeme pozornosť, alebo keď nám chýba odvaha nasledovať jeho podnety, Boží Duch neprestáva hovoriť k nám. Veď on sám sa vyznačuje tými vlastnosťami, ktoré by chcel spôsobiť aj v nás: láska, trpezlivosť, dobrota, vernosť atď. (porovnaj verš 22).

Nová životná skutočnosť

Kto sa nechá viesť Božím Duchom, nestojí už pod zákonom (v. 18). „Život v Duchu“ je úplne nová životná skutočnosť. Je to iné vyjadrenie pre slovné spojenie „byť v Kristovi“ alebo „žiť vo viere“ alebo „byť Božie dieťa“. K tomuto novému životu patrí aj to, že požiadavky zákona už nie sú normou, ktorou sa má merať môj život. Už sa netreba obávať žiadneho odsúdenia, pretože neplníme zákon (ani nemôžeme) – a síce preto, že Kristus ho už naplnil za nás. Žiť v Duchu preto znamená aj pripomínať si vždy znova s vďačnosťou, že máme nový život. Aj keby sa ňom znova raz presadila stará zlá prirodzenosť, na tejto novej skutočnosti sa nič nemení. Zákon nevstúpi znova do svojej roly, lebo iba Boží Duch nás môže premeniť do podoby, aká sa Bohu páči.

Zápas medzi Duchom a telom vyplýva zo toho, že ten nový život v Duchu sa síce začal naším znovuzrodením, ale stará životná skutočnosť vo svete hriechu sa celkom skončí až s Božím novým stvorením. Dovtedy ešte budeme stáť v boji proti našej hriešnej prirodzenosti – avšak so Svätým Duchom na našej strane. On k nám hovorí a pripomína nám Ježišove slová (Ján 14,26), vplýva na naše túžby a konanie (Filipanom 2,13), stojí po našom boku a potešuje nás (Ján 16,7.11), pomáha nám modliť sa (Rimanom 8,26) a nezabudnúť, že máme nový život, v ktorom pre nás už niet odsúdenia (Galaťanom 4,4-7; Rimanom 8,1-2).

Martin Luther hovorí k textu Galaťanom 5,16-26: „Z toho vyplýva, že život kresťana nepozostáva z bytia ale zo stávania sa, nie z víťazstva ale z boja, nie zo spravodlivosti ale z ospravedlnenia, nie z dosiahnutia ale z usilovania sa (por. Filipanom 3,12), nie z čistoty ale z očisťovania sa atď.“

PETER LEUPOLD
PRACOVNÍK KRESŤANSKÉHO ZBORU LEIPZIG, SCHIEBESTRAßE.
Z ČASOPISU PERSPEKTIVE PRELOŽIL PETER KOZÁR.

Křest v Ostravě-Kunčičkách

V neděli, 7. června, prožili věřící z Křesťanských sborů na Ostravsku požehnané chvíle s Pánem i navzájem, když se ve sboru v Ostravě-Kunčičkách stali svědky křtu sedmi bratří a sester. V zaplněném sálu poslouchalo asi dvěstě věřících služby Božím slovem bratří M. Mellwiga, M. Pezlara, J. Šupika a V. Pípala. Bratr M. Pučegla vyprávěl o svém obrácení ve vězení. Tak se i tímto dojemným způsobem mohla šířit zvěst evangelia pro hosty, z nichž někteří poprvé v životě viděli křest ponořením. Jsme vděčni Bohu, že stále trvá doba milosti a že lidé stále nacházejí cestu k Ježíši Kristu, věří v něj jako Božího Syna a přijímají ho do svého života.

JÁN OSTROLUCKÝ

Křest v Českém Těšíně

Křesťanský sbor v Českém Těšíně opět křtil ve volné přírodě na břehu Těšínské přehrady. V neděli odpoledne 14. června mohl náhodný pozorovatel sledovat zvláštní přípravy. Na posečeném trávníku vedle vodní plochy vyrostl stan, pod otevřený otevřený stan s lavicemi a židlemi. U betonových schodů do vody menší přístřešek jako převlékárna. Ozvučení zajistil jeden reproduktor s dvěma výstupy na mikrofon a kytaru a mohlo se začít. Ve tři hodiny byl stan zaplněn návštěvníky a před převlékárnou se pohybovalo devět postav v bílém, sedm křtěnců a dva křtitelé.

Moderátorka, Tereza Šimiková, přivítala křesťany, hosty i náhodné přihlížející. Skupina Adonai zazpívala chvály a Ondřej Šimik oslovil zúčastněné krátkým poselstvím o významu křesťanského křtu. Když biblické obrazy a chvály odezněly, přišli na řadu křtěnci. Začal Matouš Marťák příběhem svého obrácení a pak každý z křtěnců, než vstoupil do vody, pronesl své vyznání. Ve vodě stáli dva bratři křtitelé, kteří se střídali v kladení otázek a křestních formulací. Z mladých tváří a výpovědí, jež nad vodní hladinou zaznívaly, vnímali zúčastnění atmosféru radosti. Ta nejednou vypůsobila spontánní potlesk a projevy souhlasu. Nakonec zazněly nad postavami křtěnců modlitby starších sboru, kteří za křtěnce děkovali Bohu a prosili o zmocnění a milost pro jejich životy. Vše na místě, které křtěnci dobře znají z příměstských táborů, s pohledem na domy sídliště, v jehož centru sbor sídlí, a v přítomnosti rodiny, známých a kamarádů. Ti se samozřejmě na břehu jezera cítí lépe než v církevním prostředí. Tento kontext vytváří nejeden podnět k přemýšlení. Společná Večeře Páně s nově pokřtěnými v sále Křesťanského sboru už tolik přihlížejících neměla, ale to ani nebylo záměrem. Ten byl v tu chvíli jasný, oslavit Pána modlitbami a písněmi a prožít jeho přítomnost.

JAROMÍR ANDRÝSEK

Umenie byť užitočným

Najužitočnejším zo všetkých umení, je umenie byť užitočným. (Benjamin Franklin)

Občas sa stáva, že v snahe byť v službe Cirkvi užitoční dosiahneme presne opačný výsledok. Obzvlášť ak sa to týka nášho jazyka, vypovedaných slov. Či už budeme hovoriť o dare proroctva (pretože byť prorokom neznamená len predpovedať budúcnosť či vykladať nejasné veci, ale predovšetkým ukazovať cestu hľadajúcim), alebo sa budeme baviť o dare vyučovania, napomínania, pastierskej služby... byť užitočným je naozaj umenie, ktorému sa potrebujeme učiť.

Veľakrát som počula úvahy na tému, ako rady alebo ponaučenia prijímať, ale už dlhší čas vnímam potrebu trochu viac sa vzdelať aj v tom, ako také napomenutia, usmernenia či povzbudenia rozdávať. Nechcem robiť biblický výklad k týmto veciam, chcela by som na túto tému napísať len zopár myšlienok zo svojich vlastných skúseností. Chcem sa dotknúť vyššie menovaných darov, ktoré som si pracovne nazvala dary „slova", pretože práve slovo je ich dôležitým nástrojom.

Už sa mi viackrát stalo (a myslím, že každému z nás), že som mala problém a niekto v úprimnej snahe pomôcť mi dal rady, ktoré v lepšom prípade nepomohli a v tom horšom ešte viac priťažili. A to isté som zažila aj v opačnom smere, kedy som ja poradila, vyslovila slová, a neskôr zistila, že okolnosti daného problému boli celkom iné, ako som predpokladala, a moje rady neboli na mieste.

V týchto súvislostiach často myslievam na zložité životné okolnosti dvoch Božích mužov – Abraháma a Jóba (Genezis 22,1-19; Jób 1,6-12; 2,1-7).

Skúsme sa na chvíľu vžiť do Abrahámovej situácie, keď mal ísť obetovať Izáka. Keby sme nepoznali rozuzlenie príbehu a Abrahám by sa nám prišiel zdôveriť s tým, aký príkaz dostal od Boha, ako by sme reagovali? Na základe Biblie by sme mu možno povedali, že Boh zakazuje ľudské obete a presvedčali ho, že to, čo počul, nemohol byť Boží hlas. Biblicky to vyzerá byť správne, ale bolo by to užitočné pre Abraháma v jeho situácii?

Alebo Jóbovi priatelia, ktorí sa snažili Jóba presvedčiť, že jeho utrpenie je následok nevyznaného hriechu. Z Biblie jasne vyplýva, že hriech so sebou vždy prináša následky, ale bolo toto vysvetlenie užitočné konkrétne pre Jóba a jeho situáciu?

Výhodou týchto dvoch príbehov je, že Biblia nám ukazuje aj pozadie celého diania, a tak sa nad nimi dnes možno ani nepozastavíme. Ale v našom bežnom každodennom živote často toto pozadie nevidíme a preto nie je jednoduché zhodnotiť životné situácie a problémy ľudí okolo nás. Biblia nás aj na týchto dvoch príbehoch učí, že Boh zaobchádza s každým človekom individuálne a môže používať tie najpodivnejšie spôsoby a okolnosti, aké si dokážeme (a možno ani nedokážeme) predstaviť.

Kľúčom k hovoreniu je načúvanie

Človek má dve uši. V tomto prípade nie na to, aby púšťal informácie jedným uchom dnu a druhým von, ale na to, aby počúval dva zdroje. Na jednej strane by mal dobre počúvať človeka a snažiť sa pochopiť jeho situáciu, zistiť všetky okolnosti a dôvody jeho konania. A na strane druhej potrebuje dobre počúvať a vnímať Boha, duchovné pozadie situácie, Božie plány s dotyčným človekom.

Nie je dôležité povedať všetko čo viem, dôležité je vedieť, čo mám povedať

Ak spoznáme Božie plány a pozadie situácie, ešte stále to nemusí znamenať, že máme dotyčnému človeku hneď všetko povedať. Niekedy treba dávkovať usmernenia, ponaučenia či povzbudenia po častiach, aby to daný človek dokázal spracovať. A niektoré informácie od Boha môžu byť dokonca určené len nám pre lepšie pochopenie situácie a nie na to, aby sme nimi zaťažili človeka, ktorý je už aj tak po uši v problémoch.

Hospodin riekol Mojžišovi: Vyjdi ku mne hore na vrch a buď tam... stoj tu pri mne, a budem ti hovoriť všetky prikázania a ustanovenia a súdy, ktorým ich budeš učiť. (Exodus 24,12; Deuteronomium 5,31)

Skúsenosti v tejto oblasti ma privádzajú k poznaniu jednej veľmi dôležitej veci – že na to, aby sme dokázali byť s darom „slova" (a v konečnom dôsledku aj v akejkoľvek inej službe v Cirkvi) naozaj prínosom a Božím nástrojom, musíme sa najskôr sami naučiť žiť v tesnej blízkosti Boha. Poznávať Boha do hĺbky, vedieť načúvať a citlivo vnímať tichý Boží hlas a Jeho vedenie. A to nie je vôbec ľahká vec. Od chvíle, kedy človek spozoruje alebo vycíti, že by snáď mohol mať niektorý z darov „slova", môže prejsť aj niekoľko rokov tvrdej školy a osobných skúseností s Bohom, zdanlivo úplne nesúvisiacich s týmto darom, pokým ho Boh k tejto službe naozaj bude môcť použiť.

Skúsenosti sa nededia, tie si musí vybojovať každý sám na vlastnej koži – to je asi tá najťažšia ale zároveň najdôležitejšia časť Božej školy. Popri pozorovaní a poznávaní Boha na vlastných skúsenostiach je samozrejme dôležité aj štúdium Písma doma i v spoločenstve kresťanov, zotrvávanie na modlitbách a veľmi nápomocné môže byť aj pozorovanie, zdržiavanie sa v blízkosti bratov a sestier, ktorí možno pracujú nenápadne a potichu, ale za sebou zanechávajú jasnú stopu Božieho pôsobenia.

JANA ČÍŽOVÁ

Když nás to semele...

Při jednom běžném rozhovoru jsem se zeptal svého přítele, jak se mu daří v podnikání. Netrvalo dlouho a on rozpovídal o metodách současného podnikatelského prostředí. Poslouchal jsem a nevěřil svým uším. Mluvil o praktikách, na které lidé v podnikání běžně narážejí, ale nezasvěceného zaskočí.

Překvapením byl pro mne fakt, že neférově se chovají i lidé, od kterých byste to vůbec nečekali. Lidé, kteří to na první pohled nemají zapotřebí, protože jsou, tak říkajíc, za vodou, nebo lidé, kteří se jinak snaží vést spořádaný život. Největším překvapením pro mne ovšem bylo, že neférově se chovají i lidé zbožní. Jako by je sám fakt, že vstupují do jiného prostředí, opravňoval k používají neetických praktik, kterým musí denně sami čelit. Lidově se říká, že je to semlelo.

Prostředí, ve kterém žijeme, nás zkrátka ovlivňuje víc, než si někdy připouštíme. Může se stát, že nakonec žijeme opak toho, co považujeme za správné, čemu věříme a o čem jsme přesvědčeni, že je to etické. Trvá-li to dlouho, přestáváme být věrní svému myšlení a hodnotám, které vyznáváme. Postupně ztrácíme svou autentičnost. Přestáváme být přesvědčiví a hodnověrní. Narušuje to pevnost našeho charakteru, celistvost naší osobnosti, naši integritu.

Každý asi zná ten pocit porušenosti a trapnosti, když udělá něco proti svému přesvědčení, proti svému svědomí. Když se vzdálí svému původnímu určení. Kniha Genesis říká, že Bůh při stvoření prohlásil:

„Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby...“ (Gn 1,26)

Máme-li tedy odrážet Boží podobu, kterou do nás Bůh vložil, měli bychom nejen naslouchat hlasu svědomí, ale také sledovat, jaký Bůh ve skutečnosti je. Ježíš nám ho dokonale přiblížil a prohlásil (J 14:9): „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ Ježíš nám zjevuje Boha takového, jaký skutečně je. Jeho podobu a obraz můžeme svým životem odrážet nést jen tehdy, když ho známe.

Proces výchovy člověka ve vyzrálou osobnost trvá celá léta. Člověk není hnán jen instinkty jako „živočich“, utváří ho sociální, kulturní a duchovní prostředí. Lidství je mimo jiné otázkou vzorů a motivace. Odkud vlastně čerpáme hodnoty, se kterými se identifikujeme?

Každý z nás rád spolupracuje s lidmi, kteří jsou upřímní, pravdiví, spolehliví. V takovém prostředí se daří mezilidským vztahům i podnikání. Pokud jde o autentičnost života, zůstává pro nás Ježíš Nazaretský nedostižným vzorem. Byl výjimečný a jeho žáci si z něj brali a berou příklad až do dnes. Apoštol Pavel si Ježíše oblíbil do té míry, že mohl prohlásit:

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ (Gal 2,20)

Ježíš nevstal z mrtvých jen o Velikonocích, dva tisíce let tomu. Kristus denně vstupuje do lidského života a oživuje ho k naději, která člověka zmocňuje, aby žil transparentně, pravdivě, lidsky. Pán vrací člověku ztracenou podobu Boha. Kdo věří ve vzkříšeného Krista, ten se sám stává novým stvořením:

„Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2K 5,17)

Ježíš se za nás obětoval jako ten pravý velikonoční Beránek, aby nás zmocnil k pravdivému životu. Díky jeho odpuštění a možnosti nového začátku, kterou každému člověku nabízí, můžeme žít autenticky a nenechat se semlít okolnostmi. A když nás to semele, je tu On, Vzkříšený. On nám rozumí a každou vyznanou vinu odpouští. Zmocňuje nás k novému začátku v našem životě i v životech druhých lidí, kterým pomáháme.

Lidé, kteří pomáhají druhým a mají to dokonce jako svou profesi (například v sociálních službách), se snaží klienty uschopnit k překonání bariér. Když pomáhají, zmocňují druhé, aby překážku překonali. Kdyby za klienty udělali úplně všechno, jejich pomoc by paradoxně neměla takový efekt, jako když klientům pomůžou, aby bariéry překonávali sami.

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ (Mt 11,28)

Vidím zde určitou analogii k duchovní službě. Život nás vystavuje různých tlakům, které nás občas semelou. Když jsme zatíženi břemenem, můžeme přijít za Ježíšem. On nás však zmocňuje k novému začátku. V síle této zkušenosti pak jdeme a pomáháme druhým, protože i nám bylo pomoženo. Chceme-li rozvíjet svůj dar služby, měli bychom si dát především sami pomoct. Když nás okolnosti melou a drtí, přistupme k Ježíši a odevzdejme mu své břemeno. On je Pánem nových začátků. V síle obnoveného života pak uschopňujme k životu druhé.

JAROMÍR ANDRÝSEK

Kresťania v Egypte hľadajú východ z útlaku

Napriek záblesku nádeje v novej vláde aj počas nej diskriminácia, útlak a prenasledovanie pokračuje. To núti mnohých kresťanov – tak ako tých 20 zavraždených teroristami hlásiacimi sa k Islamského štátu v Líbyi – odchádzať z Egypta za prácou inde, aby sa mohli postarať o svoje rodiny.

15. februára tohto roku títo teroristi v Líbyi zverejnili video, na ktorom vidieť, ako vedú 21 mužov v oranžových kombinézach pozdĺž pláže, na ktorej ich brutálne popravili. Títo džihádisti prisahali vernosť Islamskému štátu, vyhlásenému v Sýrii a Iraku. Dvadsiati z týchto zavraždených mužov boli egyptskí koptskí kresťania, ktorí pracovali v Líbyi. Svet bol právom šokovaný brutalitou vrahov a mučeníctvom týchto kresťanov. Ale skrytá časť tohto príbehu je, prečo títo muži odišli od svojich rodín do krajiny, kde im hrozilo také nebezpečenstvo.

Život, aký majú kresťania v Egypte, viedol týchto mužov k tomu, že riskovali svoje životy, lebo nevideli iný spôsob, ako uživiť svoje rodiny. Ako kresťania z Horného Egypta boli diskriminovaní a utláčaní a nebolo im umožnené vzdelanie. To spôsobilo, že ich komunita bola nevyvinutá a oni sa museli veľmi namáhať, aby mali aspoň základné životné potreby. Nie sú to však iba ekonomické ťažkosti, ktoré robia život egyptských kresťanov ťažkým. Násilné útoky proti kresťanom, vládne obmedzenia pre ich život a neprajnosť spoločnosti, ktorá je náboženský hlboko rozdelená – to všetko určuje život kresťanov v Egypte.

Kostolík - pamätník mučeníkov zavraždených v roku 2014

Egyptské kresťanské obyvateľstvo je najpočetnejšie na Strednom východe: okolo 8 miliónov, čo je približne 10% obyvateľov Egypta. Mnohí kresťania opustili krajinu následkom politických nepokojov a opakovaných útokov na kresťanov za posledné štyri roky. Od roku 2011 Egypt prešiel mohutnými politickými prevratmi. V januári toho roku ľudia vyšli do ulíc, demonštrovali a ukončili 30-ročnú vládu prezidenta Husního Mubaraka. V ľahko predpovedateľnom a naplnenom scenári Moslimské bratstvo vyplnilo vyprázdnený mocenský priestor. V júni 2012 bol jeho kandidát Muhammad Mursí zvolený za prezidenta. To, čo potom nasledovalo, bolo jedným z najkrutejších období pre kresťanov v egyptskej histórii. Mursího nová vláda sa veľmi rýchlo dala do islamizácie celej krajiny. Do vládnych pozícií dosadila islamských extrémistov a posilnila svoje väzby s islamistickými skupinami v regióne.

Zničená evanjelikálna modlitebňa

V mesiacoch po Mursího zvolení kresťania zažili, ako sa ich aj dovtedy krehké postavenie v spoločnosti stále viac otriasa. Ale nebezpečenstvo islamského extrémizmu cítila aj veľká väčšina moslimského obyvateľstva. A tak po roku jej vládnutia v júni 2013 desiatky miliónov moslimov znova naplnili ulice, a keď sa k nim pridala armáda, zvrhli Mursího vládu.

Moslimské bratstvo čakalo 70 rokov, aby získalo vládu v Egypte. Keď ich obyvateľstvo odvrhlo, rozpútali svoju zúrivosť – zvlášť proti kresťanom. Bolo to počas 2000 rokov jedno z najťažších období pre kresťanov v Egypte. Po celej krajine boli riadené útoky zamerané proti kres-

ťanským kostolom, školám, obchodom a domom. Úhrnné ničenie bolo ohromujúce. Viac ako 60 kostolov bolo zničených, okrem nich desiatky škôl a kláštorov a viac než 200 obchodov a malých podnikov i domov kresťanov a mnohé ich dopravné prostriedky boli spálené.

V roku 2014 obyvateľstvo veľkou väčšinou zvolilo vrchného veliteľa armády Abdala Fatáha el-Sisího za prezidenta. Keď nastúpil do úradu, obnovenie bezpečnosti a ochrany všetkých Egypťanov bolo jeho hlavným záujmom. Po prežití útokov počas troch rokov väčšina kresťanov uvítala el-Sisího vládu. Prezidentova deklarácia bola neslýchaná a podporila kresťanskú komunitu. Po nej prezident oslovil univerzitu Al-Azhar, uznávanú islamskú teologickú inštitúciu na Strednom východe. Keď hovoril k veľkému šejkovi a učiteľom tejto univerzity, el-Sisí povedal, že „radikálny islamizmus je nepriateľom celého sveta."

Tieto úžasné politické zmeny a smelé vyhlásenia boli povzbudzujúce. Ale zmeny, potrebné pre dobré spolužitie moslimov a kresťanov, si vyžadujú ďaleko viac. Musia byť urobené veľké zákonné zmeny, ktoré zaručia účinnú bezpečnosť kresťanov. Napätia vo vzťahoch moslimov ku kresťanom, čo poznačili takmer každú stránku ich života, musia byť pomenované a riešené.

Môže dôjsť k skutočnej zmene?

Následkom prv spomenutých útokov prišli kresťania v desiatkach egyptských dedín a miest o kostoly a modlitebne a nemajú sa kde zhromažďovať. K stavbe nových bohoslužobných objektov a dokonca aj k ich oprave je nutné schválenie prezidenta. Podľa novej ústavy sa má zaručiť „sloboda vykonávania náboženských obradov pre kresťanov". Až budúcnosť ukáže, nakoľko a ako sa táto požiadavka bude prakticky napĺňať.

Druhý veľký problém egyptských kresťanov je „zákon o rúhaní". Tento zákon je nepomerne viac uplatňovaný proti kresťanom ako proti moslimom. Zmeniť svoju náboženskú príslušnosť na identifikačnej karte (Bishoy Armia Boulos), učiť o histórii náboženstva v Egypte (Demyana Abd al-Nour), vyjadrovať sa na kresťanskej facebookovej stránke (Kerolos Shouky Attalláh) má za následok obvinenie z rúhania sa islamu, väznenie a očakávanie rozsudku súdu. Vo všetkých týchto prípadoch je kultúra práve tak vinná ako zlý zákon. Nielen zákon, ale i spoločnosť a kultúra sa musí zmeniť, a to je pomalý proces. Sú dôvody k nádeji, že sa skutočnosti zlepšia v prospech kresťanov, ale reformy budú vyžadovať veľké kultúrne a spoločenské zmeny.

Modlime sa za egyptských kresťanov v ich ťažkom spoločenskom položení. Zo strany islamských extrémistov útoky na nich vrátane únosov stále pokračujú (zvlášť únosy mladých kresťanských dievčat, ktoré sú prinútené ku konverzii na islam a k manželstvu s moslimom). Modlime sa za slobodu týchto kresťanov vyznávať svoju vieru a žiť podľa nej ako jednotlivci aj zbory, za zvestovanie evanjelia a rast Cirkvi v tejto krajine. O nej a jej obyvateľoch sa raz naplní vzácne Hospodinovo zasľúbenie, keď On bude môcť povedať: „Požehnaný môj ľud Egypt…" (Iz 19,25)

Dva rady

Zástupy dva idú po pobreží mora:
obojim sa mužom nohy v piesok boria.
Jeden – zástup vrahov,
zlá moc ktorých zviedla,
druhý – obetí ich,
pravých synov svetla.

Prvým dala do rúk nože zloba krutá,
druhých prázdne ruky
viažu vedno putá.
Z prvých rad je druhý
– chladnokrvných katov,
pripravených zabiť svojich
ľudských bratov.

Za nimi tam stoja nástroje čo smrti,
pred nimi tí kľačia
– koniec to v ich púti.
Druhý rad je hrozný,
dýcha smrti hrozbou,
no ten prvý z viery dýcha
k Bohu prosbou.

Otázka znie pre nás: Kto sa bojí koho?
Rad tých v oranžovom,
ktorých Ježiš čaká –
či rad v čiernom, čo sa Mena toho ľaká.

Báseň od Dr. Shady George – odpoveď na brutálnu popravu 20 egyptských kresťanov a jedného z Ghany takzvaným Islamským štátom v Líbyi 15. 2. 2015.

Z PERSECUTION MAGAZINE, MÁJ 2015, VYBRAL, PRELOŽIL A UPRAVIL JÁN HUDEC

„Jen" o suchém chlebu

Dlouho jsem odolávala, protože domácího mazlíčka už máme a doma je pořád o koho se starat. Ale když mi ho nabízeli už poněkolikáté a z různých stran, nakonec jsem povolila a řekla, že si ho tedy vezmu. Ale opravdu jenom tak na zkoušku! Donesla jsem si ho domů a opatrně, abych ho nevzbudila, uložila do ledničky. Právě tam totiž odpočívá a spí. Ale pozor – jen do času, protože pokud ho včas nevytáhnete a nenakrmíte, je po něm. Tušíte správně, že domů jsem si nedonesla žádného živočicha, nýbrž pravý a nefalšovaný chlebový kvásek.

Každý z těch, kdo propadli vášni pečení domácího chleba, by mi jistě doporučil ten svůj osvědčený recept. Ten, který jsem si spolu s kváskem donesla já, vyžadoval postupné přidávání žitné mouky a vody, opětovné kynutí, hnětení a nakonec pečení při několika teplotách s kastrůlkem vody naspodu trouby, potírání slanou vodou a včasné vyklopení na mřížku. Což o to, plán byl dobrý, ale vše se zvrhlo v okamžiku, kdy jsem prostě v pátek večer usnula jako špalek místo jedné fáze přidávání mouky, a už se to vezlo. Pečení nakonec vyšlo na neděli ráno – chleba byl nakynutý a co teď? Péct doma chleba, nebo odejít na bohoslužbu? Chleba jsme opustili a nechali o samotě v troubě s tím, že to nějak dopadne. Dopadlo – chleba se sice nespálil, ale ve vypnuté troubě naopak zmokval a zapařil se. K jídlu to nebylo, ale neměla jsem to srdce ho vyhodit – copak můžete hodit do popelnice celý pecen chleba? Tak jsem ho nechala usušit a naházeli jsme ho na procházce kačenám.

Tím by moje chlebová epizoda mohla skončit, kdybych si ovšem neoddělila z těsta nový kvásek. Další závdavek chlebového potěšení, křupavé kůrky a kypré střídky. Teď spí v ledničce, já se probírám množstvím chlebových receptů a sbírám odvahu. Pečení chleba je pro mě něco jiného, než jen tak vyzkoušet nějaký recept. Začnou se mi bezděky vybavovat babiččiny koláče a knedlíčková polévka, vůně naškrobeného prádla, země při sázení brambor a dříví praskajícího v kamnech. Upéct chleba, to je NĚCO. Patří k tomu dostatek času, trpělivost, úcta a pěkné zacházení. Jistě že nebudu shánět i kanafasovou sukni a čepeček, ale faktem zůstává, že když neuděláte v pravou chvíli to, co je třeba, už si nepochutnáte. Když pečete chleba, vracíte se někam ke kořenům a dáváte důraz na to, co si to skutečně zaslouží, co je hodno pozornosti.

„Chléb náš vezdejší dej nám dnes," obracím na jazyku větu z modlitby Páně. Trocha mouky a vody, sůl a kmín

Komunitní bohoslužba v Českém Těšíně

– to základní, o čem Boží syn věděl, že je to to nejmenší k nasycení a přežití. Tedy to málo, co když každý doma bude mít, nezůstane o hladu, ba naopak, náramně si pochutná. Jen si představte čerstvý, voňavý, křupavý chleba, je to lahůdka nad lahůdky! Třebaže je zajímavé, že tím v každé zemi myslíme trochu něco jiného – náš chleba kváskový, směrem na jih nekvašené chlebové placky, směrem na západ chleba toustový, v severských zemích zase misionáři přirovnávali chleba k tamější základní potravině a modlili se pak „tuleně vezdejšího dej nám dnes“.

Právě na chleba myslíme tehdy, když máme opravdový hlad. Když nám pořádně kručí v břiše, nevzpomínáme na dortíky, brambůrky ani na čokoládu. Dali bychom si čerstvý chleba s máslem a s pažitkou! Pokud ho nepečeme doma, nosíme si ho z obchodu téměř denně a život bez chleba (pokud nedržíme nějakou speciální dietu) si snad ani neumíme představit. Pán Ježíš sám sebe nazval chlebem života, což v této souvislosti dává jasný smysl. Ale je On sám v našem životě tím, bez něhož si nedovedeme představit ani den, ten, který je tou základní složkou, kterou potřebujeme k přežití? Boží syn navíc nezůstává jen jakýmsi „dokonalým pecnem“, který by ležel někde za výlohou tak dlouho, dokud se nezkazí, neztvrdne a nevyhodí. Pecen chleba přece patří doprostřed domova, na stůl v kuchyni, kolem něhož všichni denně sedají. Krájí se z něj kousek po kousku a poskytuje to okamžitý praktický užitek a sílu. Chléb, který se láme, umírá, a znovu povstává. Živíme se jím, a přece stále neubývá, pokud se s ním a v něm znovu a znovu obnovujeme. Jako kvásek Boží moci, který v danou chvíli nabobtná a prostoupí konkrétní životní situaci, nabude určitého tvaru a je k okamžitému a třeba i jednorázovému použití. Kvásek v ledničce je jako víra bez skutků. Spící a nečinný vytrvá jen chvíli. Ožije a může ukázat, co umí, teprve tehdy, když ho začneme používat.

Chleba je díky kvásku zvláštní tím, že pokud si ho chceme upéct, opravdu se o něj musíme starat a musíme ho mít v pravou chvíli na mysli. Jeho podstatou je živoucí hmota – žije, spí, odpočívá, dá se probudit i přikrmovat, můžeme ji rozpohybovat i urychlit. Její cenu dokazuje i existence tzv. kváskové mapy. Jen řekněte, která jiná potravina něco takového má! Když by se vám totiž nepodařilo kvásek uchovat, najdete si na kváskové mapě nejbližší místo, kde ho doma mají a kde se s vámi o něj ochotně podělí. Škoda že neexistují podobné mapy, podle nichž bychom rychle našli místa, kde by se rozdávala naděje a praktická pomoc, když se člověk ocitne v nouzi. Anebo máme? Nemá být náhodou církev, společenství lidí uchovávajících v srdci závdavek Božího Ducha, kváskovou mapou, jehož původcem i důsledkem je Chléb života?

A tak se – ať už bezděky, či vědomě – neochuzujme o bohatství, které skýtá život žitý „jen o chlebu a o vodě“. V tomto typu stravování je skrytá hloubka Kristova vydání se člověku a člověka Kristu. Vydání se nejen někdejším jednorázovým rozhodnutím, ale čerstvým, voňavým a křupavým dnešním dnem i s jeho mnohdy trochu tvrdou a vypečenou kůrkou reality.

Jsem si vědoma toho, že o chlebu jsem zatím napsala víc slov, než nakrájela vlastnoručně upečených krajíců, ale to nevadí. Jdu si zakrojit z kupovaného, namazat máslem, posolit a u toho probrat recepty a přikrmit kvásek. Zítra znovu zadělám. Je to sice NĚCO, ale nejen pro vyvolené nebo pro svátek, ale je to přece chléb náš vezdejší. Tak ani já z toho nebudu dělat vědu – vždyť chleba kdysi uměli upéct v každé chalupě!

PETRA ELIÁŠOVÁ

Obyčajná žena

Ako srdce chradne v tele,
čo má privysoké ciele,
no nechce pripustiť si fakt,
že tu musel nastať skrat.

Tak i moje srdce túži
pozdvihnúť zrak od kaluží,
ktoré nasmútilo túto noc,
keď zistilo, že už nemá silu, moc.

No aj tak verím, že je Silnejší ako ja!
Stále dúfam, že povolá do boja
malú, slabú, bezvýznamnú
ženu.

Občas pocit v duši vzkypí,
že aj rozum už to šípi,
že je predsa ťažkým údelom,
hľadať cestu deň za dňom.

A i moje vnútro kričí,
že nevládze vlajku vztýčiť,
no i tak je stále počuť hlas,
čo túži z prachu povstať zas.

Nech Duch velí, kadiaľ kráčať dneska mám!
Nech znie chvála, čo zaletí k nebesám!
Až k Tvojmu trónu, kde Ty vládneš,
Bože, sám,
i tak vypočuješ obyčajnú
ženu.

IVANA ÚTLA ML.

Obnoveni, proměněni, uschopněni, vedeni
Jak na nás působí Duch svatý?

„Nevím, co si počít s Duchem svatým," řekla mi nedávno žena, která je po čtyřicet let křesťankou a patří k církvi. Není divu, vždyť se o tom v mnoha sborech sotva hovoří. Je nemyslitelné, že bychom se ve shromážděních nezabývali Bohem Otcem. Ještě samozřejmější je pro nás učit stále dokola o Božím Synu, Ježíši Kristu. Avšak třetí osoba trojjedinosti často vybledává. Proč tomu tak je?

„Učení o Duchu svatém se zanedbává proto, že máme obavy z učení nepravého, falešného a přehnaného, takže se tomu učení raději vyhýbáme," napsal v roce 1953 Dr. Martyn Lloyd-Jones ve své knize o Duchu svatém.[1] Avšak strach, jak známo, není dobrý rádce. Když se podíváme do Bible, zjistíme, že se v ní od první stránky až do poslední mluví o Duchu svatém. Ano, je pravda, že Bible je podivuhodně zdrženlivá v tom, aby nám popsala jeho bytost. Avšak o to otevřeněji a obšírněji hovoří o jeho působení. Byl přítomen již při stvoření (1M 1,2). Veškerý život na této zemi je možný jen proto, že Boží Duch[2] působí (Jb 34,14n; Ž 104,29n). Také veškerý duchovní život je možný jen proto, že Boží Duch ho vyvolal (Ez 37,25n; J 3,5). Na mnoha místech nám Boží slovo popisuje jeho působení jako tichý a jemný vánek, pak opět jako burcující a rázné, někdy jako cizí a nepochopitelné, nebo dokonce hrůzu nahánějící (srov. Sk 5,1-11). V tom všem si však neustále uvědomujeme, že Duch svatý je Bůh. Nemůžeme jej „zkrotit" a mít ho k disposici. Je nezávislý na našem dispozičním právu a konečně se také nedá zahrnout do našich pokusů ho vysvětlit a definovat. Můžeme jen pokorně a s úžasem pozorovat jeho působení a důvěrně se mu vystavit.

1 *Lloyd-Jones D. Martyn, 2001, Gott der Heilige Geist. Studienreihe über biblische Lehren Bd.3, 3L Verlag S.15*

2 *Autor používá v tomto článku označení Duch Boží, Duch svatý, Duch Ježíšův atd. jako synonyma.*

Hodně o tom mluví Nový zákon, jak na nás působí. Je to on, kdo nás přivádí k živé víře v Ježíše, kdo nám dává jistotu, že jsme Božími dětmi, a kdo nás tak dovádí k cíli. Zde jsou na druhé straně sbory, kde se hodně mluví o Duchu svatém, přitom však jsou v ohnisku zájmu jeho zázračné projevy. To je nepřípustná zkratka. Omezit však jeho působení jen na Památku Páně a na přípravu kázání

je právě tak nepřípustné, neboť biblická zvěst o jeho působení v našem životě je daleko různorodější a také velmi jasná. První křesťané prožívali jeho působení velmi zřetelně. A toužili, aby byli Duchem svatým naplněni, a dali mu prostor ve svém životě. Tato touha jim nezaručila pokojný život. Kdo touží po klidném a nerušeném životě, by neměl dávat příliš velký prostor Duchu svatému ve svém životě, protože tam, kde Duch působí, je život a dynamika. Tu se něco děje. V následujícím bych rád uvedl čtyři oblasti, ve kterých se v našem životě něco děje a dít bude, pokud dáme Duchu svatému prostor.

Moc: Duch svatý obnovuje

„Ale dostanete moc Ducha svatého, který na vás sestoupí," řekl Pán Ježíš krátce před svým nanebevstoupením ve Sk 1,8. Moc, kterou dává Duch svatý, je schopnost hovořit o Ježíši s autoritou (srov. Mt 10,20). Ve Sk 4,31 je nám popsáno, že první křesťané byli naplněni Duchem, což vedlo k tomu, že odvážně a beze strachu zvěstovali evangelium v hrozivě vypadající situaci. Ptáme-li se tedy, co v nás působí Duch svatý, pak je to především naše odvážné přiznání se k Ježíši. Kde vzala 27letá matka dvou dětí sílu trvat na své víře, když jí spolu s více než 100 rukojmími vyhrožovali smrtí oběšením? Sudánce Meriam Ischag dali lhůtu tří dnů, aby se své křesťanské víry vzdala. Trvala na své víře, navzdory hrozícím drakonickým trestům. Je to Duch svatý, který dává sílu k tak odvážnému svědectví.

Současně Duch svatý působí i v lidech, kteří slyší svědectví o Ježíši. Otevírá nám srdce (srov. Sk 16,14) a vede nás k pokání. Podle J 16,8-13 nám dává Duch svatý jasně najevo, v čem spočívá náš hřích, jak je možné být před Bohem spravedlivý a že Bůh již vykonal soud v Ježíši. Tímto mocným působením Ducha svatého v kázání vyvolá živou víru (Ř 10,17). Vzniká nový, duchovní život. *„Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch."* (J 3,6). Znovuzrozením však obnovující mocné působení Ducha svatého ještě nekončí. Martin Luther to jednou formuloval takto: „Život křesťana je řetězem pokání."[3] Prosba z modlitby Otče náš „A odpusť nám naše viny," zůstává stále také naší modlitbou jako Božích dětí. Prožíváme, že nám Duch svatý připomíná, kde jsme se provinili? Jakou roli v našem životě hrají pokání, odpuštění a smíření? Kdo tvrdí, že to nepotřebuje, něco předstírá a z Boha dělá lháře (srov. 1J 5,10). Kdy jsem si však naposledy uvědomil, že jsem selhal a provinil se? Kdy jsme v našem shromáždění naposledy prožili pokání a opravdové smíření? Tam, kde působí Duch svatý,

3 *Citováno podle H. H. Janzena, Von der Herrschaft des Geistes. Der Heilige Geist und sein Wirken, Brunnen: 1968, str. 63*

vede k pokání. To není něco, co by nás ohrožovalo, ale naopak něco nesmírně osvobozujícího.[4]

Ovoce: Duch svatý proměňuje

V životě toho, kterého Boží Duch probudil svou mocí k novému životu, můžeme rozpoznat trojí účinek Ducha svatého. Jeho působení je v tom, že v nás nechá růst ovoce a tím proměňuje náš život. *„My všichni s odkrytou tváří jako v zrcadle odrážíme Pánovu slávu a tehdy jsme Pánovým Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě."* (2K 3,18 – B21) Výzkumní pracovníci se již řadu let piplají s materiály, které mají tvarovou paměť: při změně teploty tyto materiály zaujímají původní tvar. I my lidé máme takovou „tvarovou paměť" a rádi se neustále znovu vracíme do našeho starého vzorce chování. Změny nám připadají těžké i tehdy, když víme, že jsou nezbytné. Proto potřebujeme pomoc. Když nás Duch svatý proměňuje, neděje se to nikdy násilně proti naší vůli. Naopak. Dokonce můžeme jeho proměňujícímu působení důsledně bránit (1Te 5,19) a jej tak zarmucovat (Ef 4,30). Když nás Duch svatý promění, tak jsme uzdravení. Bible proto nazývá tento proces také „posvěcení". Boží Duch je v Novém zákoně nazýván „Duch svatý". „Svatý" popisuje jednak jeho podstatu. Jako třetí osoba trojjedinosti je Boží Duch Bůh a tím je svatý. Ale přídomek „svatý" popisuje především také jeho působení: Duch svatý nás posvěcuje. Uzdravuje nás, dává do pořádku, co se v našem životě hříchem pokazilo, aby nás znovu proměnil do Božího obrazu, k němuž jsme byli stvořeni.

Jinou stránku tohoto procesu změn popisuje Pavel v Ga 5,22 obrazem ovoce. Charakterové vlastnosti, které by chtěl uzdravující Duch v nás vyrůst, jsou láska, radost, pokoj, trpělivost, přívětivost, dobrota, ohleduplnost a sebeovládání. Velmi na mne zapůsobilo, když jsem slyšel, že velký teolog John Stott se až do vysokého stáří tento verš denně modlil: „Pane, kterou z těchto vlastností chceš dnes ve mně dále nechat zrát?" Jak zraje takové ovoce? Například charakterová vlastnost lásky neroste, jestliže jsme obklopeni jen lidmi hodnými lásky (srov. Mt 5,46nn). Toto ovoce může zrát jen na poněkud obtížnějších charakterech, které nám spíše leží v žaludku. Abych je miloval, potřebuji moc Ducha svatého.

4 *Viz k tomu také kniha od Julius Schniewind. Die Freude der Buße: Zur Grundfrage der Bibel, Vandenhoek & Rupprecht: 1960*

Dary: Duch svatý uschopňuje

Duch svatý nás nejen stále víc a víc proměňuje do Božího obrazu, ale dává nám i své dary. Ty jsou v Bibli nazvány charismata - dary milosti, protože je vždycky dostáváme z milosti, tedy jako neodůvodněný dar. Ne proto, že někdo tak věrně slouží Bohu, je obdarován dary, ale proto, že jsme byli Duchem svatým obdarováni dary, sloužíme tím Bohu a druhým ve věrnosti (1Pt 4,10). Důvod pro dary, které jsem dostal skrze Ducha svatého, nepotřebuji hledat v sobě. Je zdůvodněn ve vůli Ducha svatého (1K 12,11). A ten jedny zdánlivě marnotratně vybavil, zatímco u jiných se zdál být velmi úsporný. A tak jako se květinám u souseda daří lépe než na naší zahradě, je tomu podobně i zde: jiní se zdají být vybaveni bohatěji a lepšími dary. Proč nedokážu tak báječně zpívat jako X a proč neumím tak dobře mluvit jako Y? Avšak tento způsob myšlení vede jen k tomu, že nemohu odhalit a rozvíjet vlastní dary. Jimi je vybaveno každé Boží dítě. Bible sice nikde nevede výslovně aktivně k tomu, abychom objevovali své vlastní duchovní dary, přesto tato myšlenka je v pozadí všech biblických textů, které obšírně hovoří o darech, které Duch svatý dal Božím dětem (1K 12 a 14; Ř 12 a Ef 4). Tam je řeč o různých darech Slova a služby, vedení a také zázračných darech. Ty všechny nám Duch svatý dal ne k seberealizaci, ale s cílem budování církve (Ef 4,10-12). Znám své dary? Pokud ano, žiji a rozvíjím je? *„Proto ti připomínám, abys v sobě rozněcoval ten Boží dar, který jsi přijal skrze vkládání mých rukou. Bůh nám nedal ducha strachu, ale ducha síly, lásky a rozvahy."* (1Tm 1,6.7)

Vedení: Duch svatý vede

„Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové (a dcery) Boží." (Ř 8,14) Nechat se vést Duchem svatým znamená, že mu přenechám vedení, tím, že poslouchám, co mi Bůh skrze svého Ducha říká. Ve Sk 8,29 říká Duch svatý Filipovi, že má přistoupit ke kolem projíždějícímu kočáru. Filip byl otevřený pro řeč Ducha svatého. Slyšel a musel se jen rozhodnout, co má dělat. Mohl by se rozhodnout i jinak, avšak Filip udělal přesně to, co mu Duch svatý řekl. Běžel k vozu. Nakonec se etiopský ministr financí, který v tom voze jel, stal křesťanem a dal se pokřtít. Dobře, že se Filip nechal vést Duchem svatým.

Před nějakou dobou jsme byli při nějaké nákupní horečce ve velkém nákupním středisku. V hlasité tlačenici a žvanění nesčetných lidí, kteří se tlačili přes široké vstupní dveře, někdo upustil jednu eurominci. Tiché zacinkání této mince způsobilo, že všichni nastražili uši. Naše ucho je dobře naladěno na zvuk mincí. Peníze mají určitou hodnotu a tu nechceme ztratit. Jak naladit naše duchovní ucho na řeč Ducha svatého tak, abychom ho ve všem tom lomozu našeho života nepřeslechli? Můžeme ho následovat jen tehdy, slyšíme-li jeho řeč. A když následujeme jeho řeč a necháme se jím vést, zažijeme velké věci, které v našem životě činí a skrze nás je nechá zakusit ostatní.

Otázky k dalšímu zamyšlení a k rozhovoru:

Odrazuje mne strach před přehnaným a falešným od přemýšlení o působení Ducha svatého v mém životě a rozmluvách o tom? (2Tm 1,7; Ef 4,30; 1Te 5,19)

Když na nás sestoupí Duch svatý, „budeme vystrojeni mocí z výsosti", říká Ježíš. Přejeme si tuto moc Ducha svatého k živému a zplnomocněnému svědectví o Ježíši? Kdyby nám tuto moc dal, kde bychom ji prožívali? (Sk 1,8; 4,31)

Jakou roli hraje pokání v mém životě? Když Boží duch působí, vede k pokání (J 16,5-15).

Které z charakterových vlastností uvedených v Ga 5,22 mi působí momentálně největší potíže? Na které Boží Duch právě pracuje? U které charakterové vlastnosti bych mohl dnes říci, že je v mém životě výraznější než před dvěma lety? Mám víc lásky, jsme trpělivější, mohou ostatní při mně konstatovat více radosti?

Znám své dary, které mi Duch svatý daroval? (1K 12,11; 1Pt 4,19) Žiji jimi ve svém sboru? Jaký je nejbližší krok, kterým bych přitom chtěl jít?

Jak mohu vyostřit svůj sluch, abych ve svém životě lépe slyšel řeč Ducha svatého? (srov.1Sam 3,1-11)

PERSPEKTIVE 05/2014, STR. 14-16
WALDEMAR PENNER,
PRACOVNÍK SBORU DRÁŽĎANY-BERGMANNSTRABE
PŘELOŽIL TOMÁŠ PALA

Služební cesta

Mnoho lidí jezdí na služební cesty, protože zaměstnání, ve kterém pracují, to vyžaduje. Také křesťané všech dob si byli vědomi svého poslání – nést evangelium do celého světa. Nejsme sice apoštolové, ale tato výzva Pána Ježíše platí i pro nás. Ta slova „běžte do celého světa," nelze obejít.

Pán Ježíš nám nedal písemný manuál, co který den máme v této oblasti vykonat. Trvale se vymlouvat, že nemáme misijní dar, také neobstojí, protože máme Ducha svatého, Písmo a kolem sebe lidi jdoucí do zahynutí. Kdo jim ukáže cestu, východisko? Někteří křesťané se ráno modlí: Pane, co máš pro mne dnes za práci, kde mohu posloužit Tvému království? Někdy se taková příležitost vytvoří jaksi sama, bez našeho zvláštního úsilí. Nám se to stalo 30. května tohoto roku. Již několik týdnů probíhala příprava na sborový zájezd do Lednice, kam jsme se také přihlásili. Pak ale přišlo pozvání do Litomyšle na setkání po 50 letech od maturity na zdravotnické škole. Tohle nešlo odmítnout, proto jsme se ze zájezdu odhlásili. Jeli jsme oba a modlili se, jak tuto cestu dobře využít. (Dále bude hovořit především Pavla).

Začala jsem poděkováním naší organizátorce, že už 50 let na nás myslí a předala jí malou pozornost – valašský frgál a DVD „Život – náhoda, nebo záměr?" Věděla jsem, že když se nám blíží sedmdesátka, příště už se všichni nemusíme setkat. Proto jsem řekla: Holky, jsme ve druhé polovině života a třetí už není. Je třeba se vážně nad životem zamyslet. Přinesla jsem vám část Bible, Nový zákon. Bible dává mému životu směr a cíl. Od mládí formovala můj život, proto se chci s ní s vámi podělit. Napřed ještě přečtu krátký příběh, který jsem nedávno četla:

Roku 1892 cestoval vlakem starší pán, naproti seděl vysokoškolský student, zabrán do svého studia. Za nějakou dobu si všiml, že ten starší pán čte Bibli. Nedalo mu to a oslovil jej, jak může té knize věřit, když francouzská revoluce už před 100 léty tuto knihu odsoudila jako snůšku pověr a bájí. Pak pokračoval, že by si měl přečíst, co říkají dnešní vědci. Starší pán se skromně otázal: A co tedy říkají? Nato student odpověděl, že za chvíli musí vystupovat a je na to málo času, ale požádal jej o vizitku, že mu rád pošle materiál, aby byl v obraze, kam kráčí dnešní věda. Starší pán mu vizitku podal. Stálo na ní: „Profesor, doktor Louis Pasteur, generální ředitel Přírodovědeckého výzkumného ústavu Francouzské národní univerzity". Po přečtení vizitky se student cítil jako malý mravenec.

Po tomto úvodu jsem holkám, každé osobně, předala v obálce Nový zákon i s letáčkem uvnitř. Neodmítla žádná, včetně dvou učitelek, které také přijely. Jen jsem slyšela, jak se jedna ptá druhé, proč nám to ta Pavla dala? Ty tomu věříš? Ta odpověděla, že věří, tak už se dále neptala. Všechny Nové zákony zmizely v kabelkách. S některými jsem pak osobně hovořila. Modlíme se, aby se to Slovo nevrátilo bez užitku. Sešlo se nás 18 a čtyři už mezi námi nejsou. Vyřídila jsem své poselství na počátku setkání, než se holky rozpovídají o dětech, kde všude byly, či o vnoučatech a nemocech.

Setkání skončilo o půl osmé večer a my se vydali k našim hostitelům. Zařídila nám to naše Míša, která tu studovala speciální pedagogiku. Bydlela tehdy ještě se dvěma děvčaty ve volném bytě té paní. Obě děvčata uvěřila a s touto paní mají dodnes pěkný vztah. Hovořili jsme téměř do půlnoci – a ne o počasí. Ráno po snídani jsme se rozloučili a jeli do sboru Církve bratrské, která zde má novou modlitebnu. Hlavní slovo bylo o vděčnosti a byli jsme potěšeni. Byla také pravidelná modlitební chvíle v rámci shromáždění. V oznámení nás zaujalo, že každou středu mají „Kavárnu" – to je setkání v kavárně ve městě, kam mají přístup všichni, kdo si přivedou aspoň jednoho neobráceného. Přichází i kazatel a neformálně s lidmi hovoří. Po skončení shromáždění jsme byli všichni pozváni na občerstvení. Bylo o čem hovořit a máme zase nové přátele. Přijali pozvání i k nám do Leskovce na chalupu.

Pak už jsme se dali na cestu k domovu. Zastavili jsme u nějakého rybníka, abychom si odpočali v krásné přírodě u vody. Kousek od „naší" lavice u vody hořely svíčky. Zeptali jsme se dvou rybářů, kteří byli také poblíž, co se tam stalo? Prý tam před dvěma roky zahynul jejich kolega. Na pitvě zjistili, že mu prasklo srdce. Jelikož byli vstřícní k rozhovoru, nabídli jsme jim také sbírku biblických úvah „Dobrá setba", kterou si rádi vzali i letáčky. Znovu jsme si uvědomili, jak je ten náš vezdejší život křehký.

Bylo už odpoledne a my zatoužili po nějakém jídle. Zastavili jsme v Jevíčku a zašli do restaurace. Obsluhovala nás mladá servírka. Pavla s ní prohodila několik zdvořilostních frází, pochválila obsluhu i jídlo, pozeptala se jak se má a jak se jí líbí její práce. Řekli jsme jí, že jsme z Valašska a ona řekla, že má rodinu také na Valašsku. Pak přešel hovor na křesťanství a na to, jak se ona staví k Bohu. Řekla, že se modlila jen před maturitou, ale nabídnutý Nový zákon a letáčky přijala vděčně.

V Jevíčku je také léčebna pohybového ústrojí a respiračních nemocí postavená už před 1. světovou válkou. Zajeli jsme se tam podívat. Mezi pavilony je parková úprava a rostou zde nádherné cizokrajné stromy. Do hovoru jsme se dali i s paní vrátnou a darovali jí Nový zákon. Řekla, že jej dá tchýni, která je v důchodu a má dost času. Poradila nám, jak jet dále a my jí zase poradili, aby Nový zákon četla hlavně ona. Ještě jsme se stavili v Prostějově na jednu návštěvu, ale nebyli doma.

Domů jsme dojeli za světla a děkovali Pánu, že nám i tuto „služební cestu" požehnal.

PAVLA A JOSEF HOLUBCOVI

Nájdený Dobrým pastierom

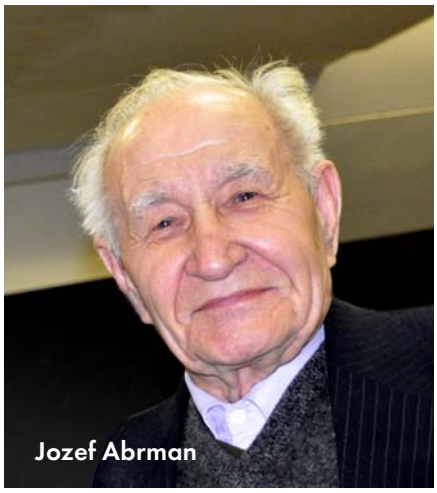
Jozef Abrman

V pondelok 16. marca si brat Jozef Abrman st. spieval svoju obľúbenú pieseň *„Buď vôľa Tvoja, ó, Pane môj!“* Krátko nato si ho počas prechádzky jeho Pán povolal do nebeského domova. O večnosti v Božej prítomnosti mal neochvejnú istotu prameniacu zo živého osobného vzťahu s Pánom Ježišom Kristom a prial ju každému, koho poznal. Rodina, veriaci i známi sa s ním rozlúčili v sobotu 21. marca na cintoríne v Piešťanoch. Na pohrebe zaznela aj druhá jeho obľúbená pieseň *„Našiel ma dobrý Pastier“*, ktorá bola jeho životným vyznaním. Pripomeňme si touto skratkou život Božieho služobníka.

1921 – Narodil sa 14. 10. 1921 v Dolnom Ohaji ako starší z dvoch synov svojich rodičov.

1937 – Po prvý raz v živote sa dostáva k Biblii a pri jej čítaní prežíva osobné Božie pozvanie. Spoznáva skutočnosť, že Ježiš Kristus položil svoj život na kríži aj za jeho hriechy. Prijíma presvedčenie, že milujúcemu a spravodlivému Bohu ide o živý a osobný vzťah s každým človekom. Stáva sa znovuzrodeným kresťanom.

1942-45 – Povolávací rozkaz ho privádza do vojenskej služby a boja v 2. svetovej vojne. Bojoval proti nacizmu v Rusku po boku generála L. Svobodu a na Dukle. Získal ocenenia a niekoľko vyznamenaní, ktoré mu priniesli otvorené dvere k úspešnej politickej kariére v ČSSR. Ponuka sľubných perspektív a komunistických ideálov však nebola pre neho zlučiteľná s vierou v Ježiša Krista, ktorú žil oddane a bez kompromisov vo svojom každodennom živote.

1947 – Vstup do manželstva s Máriou, rodenou Brnovou, v ktorom sa narodili štyria synovia. Svoj spoločný život začínali v Dolnom Ohaji a následne žili vo Vrádišti (r. 1951-55), kde pracoval v malej firme a kde sa narodil druhý syn.

1955 – Presťahovanie do Piešťan. Tu sa Abrmanovcom narodili dvaja mladší synovia. Brat Abrman pracoval v Okresnom stavebnom podniku až do svojho dôchodku.

1956 – Založenie zhromaždenia pre kresťanov z rôznych cirkví. Stretnutia sa konali v jeho domácnosti každý štvrtok takmer 35 rokov.

1972 – Zakúpenie chaty na Remate pri Handlovej so zámerom, aby na nej prostredníctvom mládežníckych táborov podporili šírenie kresťanskej pravdy i za cenu osobného rizika vyplývajúceho z nepriazne bývalého režimu. Desiatky mladých ľudí spoznali Pána Ježiša Krista práve vďaka týmto táborom.

2005 – Smrť milovanej manželky bola vyvrcholením vyše 50-ročného harmonického manželstva, ktoré sa stalo obohatením pre mnohých vo všetkých podobách požehnania, ktoré pramení z jednoty, lásky a spoločného nasledovania Krista.

2015 – Do posledného dňa svojho života bol brat Abrman verný Bohu a aktívny v službe v Kresťanskom zbore v Novom Meste nad Váhom. Jeho životný odkaz zostáva pre nás všetkých trvalou inšpiráciou, aby bol Pán Ježiš Kristus na prvom mieste aj v našom živote, aby sme mohli žiť zmysluplný a harmonický život a pomôcť aj ďalším ľuďom a našim priateľom spoznať, že zmysel života sa dá nájsť len v autentickom a osobnom vzťahu s Ježišom Kristom.

PODĽA MATERIÁLU OD RODINY ABRMANOVCOV SPRACOVAL PETER KOZÁR

Chata na Remate

Mistr Jan Hus

Náš národ, stejně jako všechny ostatní, má své velikány, které si připomíná a kteří mohou být vzorem nejen svým současníkům, ale i dalším generacím. Mezi takové lidi nesporně patří Jan Hus, někdejší rektor Karlovy university v letech 1409-1410. Byl také tím, kdo se zasadil o zjednodušení českého pravopisu tím, že odstranil spřežky a nahradil je diakritickými znaménky. Ale jeho největším přínosem bylo jeho úsilí být svědkem Ježíše Krista a aby se zesvětštělá církev vrátila ke svým kořenům, zachovaným v Bibli. V úsilí o čistotu života podle evangelia byl nekompromisní a nakonec tento obtížný boj zaplatil cenou nejvyšší, vlastním životem. Ale zapálil světlo, které přineslo své ovoce v podobě reformace. Nehledě na to, kolika lidem posloužil k živé víře v Ježíše Krista.

Nejsem kompetentní k tomu, abych zasvěceně psal o životě tohoto svědka Ježíše Krista. Pro ty, kdo mají zájem se v této věci vzdělávat, doporučuji prameny, které jsou dnes snadno dostupné. Z toho, co jsem četl, považuji za vyvážené a nepředpojaté např. text z doprovodné knihy o výstavě „Mistr Jan Hus 1415-2005“, konané na Pražském hradě.[1] Za vyvážené považuji i současné údaje na Wikipedii, pod heslem „Mistr Jan Hus“, kde je také i spousta odkazů na prameny. Pro ty, kdo se spokojí s přehlednými informacemi o základních údajích z jeho života, vřele doporučuji letáček „Mistr Jan Hus – svědek Ježíše Krista“[2], který obsahuje kromě základních údajů i několik hezkých kreseb, obrazů i fotografií, týkajících se života tohoto výjimečného muže. A pro ty, kdo hledají bratrské prameny, mohu doporučit také knihu „Hosté a příchozí“ od Edmunda Hamera Broadbenta.[3]

1 *„Mistr Jan Hus 1415-2005“, kol. autorů pod vedením J. B. Láška a P. Čornoje – viz http://www.janhus600.cz/hus/zivotopis*

2 *Mistr Jan Hus – svědek Ježíše Krista – letáček Brněnské tiskové misie – Brno 2015*

3 *E. H. Broadbent – The Pilgrim Church - ISBN 978-1-882701-53-7 (Gospel Folio Press, 2009) – Na pokračování v Křesťanské ročence, Dr. J. Zemana, 1936-1948.*

Mládí a studia

Jan Hus se narodil asi v roce 1370 v Husinci u Prachatic v jižních Čechách v chudé rodině. Děti poddaných se mohly učit jen na farních školách, nadanému chlapci to bylo umožněno. Asi v 16 letech odešel studovat do Prahy na Karlovu univerzitu. Jako chudý student si musel vydělávat na obživu

(třeba zpíváním v chóru při různých pobožnostech). Zpočátku sice toužil po bohatství a uznání lidmi (mívali k jídlu chléb s hrachem nebo zelím, pili vodu nebo špatné pivo), ale změnilo se to při jeho „obrácení“, kdy začal hledat opravdovou lásku a pravdu, která proměnila jeho život a charakter. V roce 1393 získal hodnost bakaláře svobodných umění a v roce 1396 se stal na této fakultě mistrem. Na Karlově univerzitě pak zůstal. Studoval i teologii, jejího bakalaureátu dosáhl v průběhu prvního desetiletí 15. století. Během dvouleté zkušební lhůty, během níž se pak stal profesorem, se Hus seznámil s názory oxfordského reformátora Jana Viklefa (†1384), ty pak ovlivnily jeho myšlenkový vývoj.

Univerzitní profesor a kazatel

Roku 1398 se po dvouleté zkušební lhůtě stal univerzitním profesorem. O tři roky později, v roce 1401, byl zvolen děkanem filozofické fakulty. V roce 1409 se stal na dva roky rektorem Karlovy univerzity. Jeho přičiněním došlo k vydání tzv. Kutnohorského dekretu, jímž se upravovalo hlasování na univerzitě z hlediska národností. Češi tak získali při volbách tři hlasy, ostatní pak jen jeden. Cizí studenti pak odešli do Lipska, kde založili univerzitu.

Zároveň s činností na univerzitě se Jan Hus připravoval na to, aby se stal knězem. Nižší stupeň svěcení – tedy jako jáhen – dosáhl jako třicetiletý v roce 1400 a asi o rok později byl vysvěcen na kněze.

Významným centrem akademického života se pro náš národ stala Betlémská kaple (byla založena roku 1391 bohatým staroměstským kupcem Křížem a dvořanem Václava IV, rytířem Janem (Hanušem) z Mühlheimu). V této kapli Hus sám nejprve poslouchal kázání jiných akademiků, později, od 14. 3. 1402 jako její duchovní správce zde kázával sám. A to česky i latinsky, podle posluchačstva, které bylo přítomno. Povinností správce bylo dvakrát denně kázat česky pro obecný lid v každém církví slaveném dni. Zde kázával po deset let. Jen pro zajímavost, rozloha hlavního sálu Betlémské kaple byla 798m^2 a tento prostor pojal až 3000 posluchačů.

Co vedlo k tomu, že Jan Hus narazil na nepochopení vedení církve?

Jan Hus byl ovlivněn reformními snahami, které se projevovaly již za dob Karla IV. Patřila k tomu kritika morálních výstřelků osobností, které měly být ostatním vzorem. Tak působili např. rakouský kazatel Konrád Waldhauser (†1369), dále Jan Milíč z Kroměříže (†1374), který se vzdal funkce vládního úředníka a kanovníka u sv. Víta, aby se mohl věnovat kazatelskému poslání, a také Mistr Matěj z Janova (†1394), který rovněž působil v Praze. Téma boje s pokrytectvím, zosobněným v postavě Antikrista, šlo ruku v ruce s důrazem na Písmo svaté. K tomu přistupovaly zásadním způsobem „revoluční“ myšlenky Jana Viklefa (†1384), které Husa ovliv-

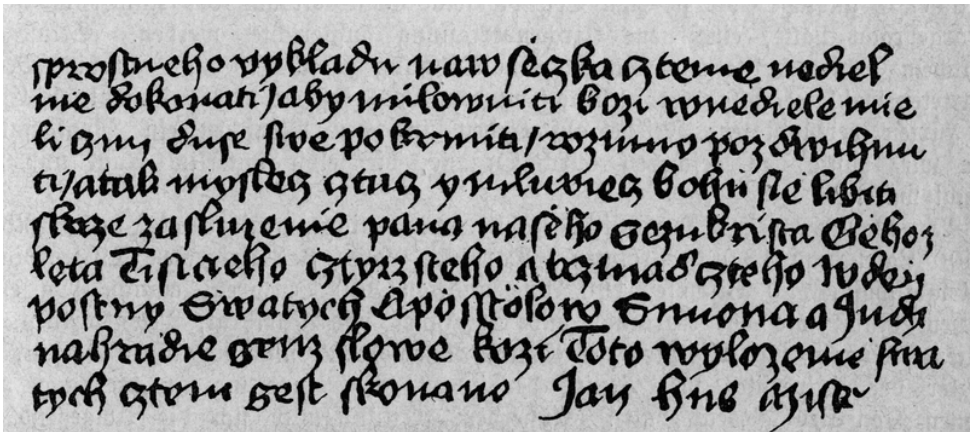

Rukopis a rodný dům Jana Husa

nily. Jednou ze zásadních bylo Viklefovo tvrzení, že tradice není pramenem Božího zjevení a že jediným měřítkem pro církevní učení a praxi je Písmo. K tomu postupně přicházel i Hus, který sice ve svých kázáních citoval církevní otce, ale vždy je poměřoval, zda jejich výroky neprotiřečí Bibli. Viklef dále učil, že nemůže vládnout ten, kdo není ve stavu milosti. Zejména provokoval pro tehdejší církev zásadní věcí – odmítal proměnu chleba a vína v tělo a krev Pána Ježíše při Večeři Páně a kladl důraz na Kristovu přítomnost v těchto symbolech. To však Hus nikdy nesdílel.

Hus kladl velký důraz na to, aby se kázalo jazykem lidu srozumitelným. Udělal vše pro to, aby lidé slyšeli kázání česky. Kladl důraz na překlad Bible. Bible pro něho byla postupně nejvyšší autoritou.

Problém byl také v tom, že kladl důraz na to, aby se kryla slova a činy. Učil, že kněz, který žije nehodně, nemůže právoplatně plnit svůj úřad.

Možná poslední kapkou do poháru trpělivosti bylo Husovo tažení proti prodávání odpustků, které vyhlásil papež Jan XXIII. na podporu války proti neapolskému králi Ladislavovi. Arcibiskup Zbyněk Zajíc z Hazmburku (v době 1402-1411) podal na Husa a na akademiky z Karlovy univerzity stížnost k papežskému stolci.

Papež vydal v prosinci 1409 bulu proti Viklefovým spisům a zároveň zakázal kázání na soukromých místech, čímž měla být postižena právě Betlémská kaple. Bula nebyla respektována a Hus kázal dál. Navíc podal se svými přáteli žalobu k papežské kurii. Tímto okamžikem se Husova kauza dostává pod papežský soud.

Pronásledovaný kazatel

K papežské kurii došly i žaloby arcibiskupovy na Husa, obviněného z hlásání bludného učení a pobuřujícího kázání. Vedení procesu se ujal kardi-

Betlémská kaple

nál Colonna (pozdější papež Martin V., zvolený v Kostnici). Hus poslal své prokurátory, avšak v roce 1411 vyhlásil soudce na jaře 1411 proti Husovi klatbu pro neúčast na soudu. To znamenalo pro Husa zákaz kázání a v Praze se nesměly konat církevní obřady. Proto opustil Prahu a nalézal útočiště na různých místech na venkově. K nim patřil hrad Egerberg nedaleko Lestkova na jižním břehu Ohře (majitelem byl Mikuláš Augustinův, řečený Bohatý, zastávající úřad nejvyššího písaře). Zde byl Hus na přelomu 1412-1413 a zde zahájil práce na své Postile. Čeněk z Vartenberka mu po krátkém pobytu v Praze, který vyvolal rozruch, v létě 1413 zajistil útočiště na Kozím Hrádku u Sezimova Ústí, který vlastnili bratři Jan a Ctibor z Kozí. Zde Hus kázával, jak sám napsal: *„... Nyní káži mezi ploty, podlé hradu, jenž slove Kozí, mezi céstami měst a vsí...“*. Ze Sezimova Ústí odešel v polovině července 1414, pravděpodobně pro rozšíření epidemie pravého moru. Poslední venkovský azyl našel na hradu Krakovci u Rakovníka.

Kostnický proces

Kostnický koncil nebyl svolán kvůli Husovi. Prvotní příčinou bylo něco zcela jiného – odstranění velkého problému v církvi – papežského schismatu. Bylo to největší shromáždění církevních hodnostářů, ale také místo řešení politických zájmů a setkání představitelů světské moci. Také místo, kde hledali prospěch různí příživníci a nekalé živly.

Nově zvolený římský král Zikmund Lucemburský vybídl na jaře 1414 prostřednictvím Jana z Chlumu a Václava z Dubé Mistra Jana Husa k účasti na obecném koncilu v říšském městě Kostnici na listopad 1414. Přislíbil mu ochranu a bezpečnost svým královským glejtem. Ten mu byl předán až v Kostnici, avšak pod nátlakem koncilu Zikmund svou záruku odvolal. Hus byl zatčen a uvězněn.

Hus jel na koncil s přesvědčením, že bude moci představit a hájit pravdu Písma. Byl to však soudní proces, ve kterém ho žádali o jediné – o odvolání. Pravdu odvolat nemohl, navíc ho žaloba vinila z věcí, které nikdy neučil. Když odvolat odmítl, byl jako zvlášť zatvrzelý kacíř odsvěcen a předán světské moci k upálení. Nabízí se analogie s ukřižováním Krista, kdy Židé prohlásili, že oni nemohou nikoho zabít a tuto špinavou práci nechali Římanům. Právě tak i zde „křesťanský“ koncil předal Husa k upálení „světské moci“. 6. července byl Hus, který trval na svém učení založeném na Písmu, odveden na popraviště a upálen. Popel z hranice byl vysypán do Rýna.

Husův literární odkaz

Hus byl nejen kazatelem, ale i autorem řady pojednání (traktátů) a knih. Mezi nejvýznamnější z nich patří:

O církvi (De ecclesia) Jak chápe církev – společenství vykoupených. Příslušníkem církve je ten, kdo žije podle Kristových přikázání. Hlavou církve je Kristus (ne papež).

Výklad Viery, Desatera a Páteře. Základní pojmy křesťanské víry. Hus rozlišuje „věřit v Boha a věřit Bohu“ – víra v Boží existenci ještě neznamená, že člověk je křesťanem. Je třeba věřit Bohu (tj. jeho Slovu) a podle něho žít. Páteř je z latinského „Pater noster“ – „Otče náš“.

Knížky o svatokupectví je kritikou soudobé církve. Za svatokupectví pokládal vymáhání poplatků za církevní obřady (křty, pohřby, modlitby, mše apod.).

Postila (z lat. post illa verba = po oněch slovech). Soubor kázání, vzniklý po nuceném odchodu z Prahy.

Dopisy – Husova latinská i česká korespondence.[4]

Dcerka – navazuje na T. Štítného, učí dívky, jak žít v souladu s Božím slovem.

Proti bule papežské – latinsky. Vystupuje proti prodávání odpustků. Tento spis vedl k Husovu vyhoštění z Prahy.

De orthographia Bohemica (O českém pravopise). Anonymní nedatované dílo – připisuje se Husovi, který se pokoušel zjednodušit a sjednotit český pravopis. Odstranil spřežky a nahradil je diakritickými znaménky.

Některé Husovy citáty

Nejlepší obrázek o charakteru člověka dávají jeho vlastní slova. Uveďme si některé z nich:

„Nemůže-li pravda býti projevena bez pohoršení, lépe je přijmouti pohoršení, nežli pustiti pravdu.“

„Lidé, kteří si v hříchu pomáhají, nejsou si věrní přátelé, ale zrádcové a nepřátelé.“

„Milosrdenství má být každému činěno, buď žid, pohan neb zlý křesťan.“

„Tak jako hejno krkavců snesli se na tuto zemi, aby vyklovali každé zrnko zlata a stříbra. Nemají slitování. Jejich srdce zjedovatěla touhou po bohatství. Se vším kupčí, všechno prodávají. Chceš pokřtít dítě? Zaplať! Chceš loupit a vraždit? Zaplať a bude ti odpuštěno. Ale pak, kdyby sám ďábel zaplatil, vstoupil by na nebesa? A za peníze takto vydřené z chudého lidu koně krásné chovají, čeleď nepotřebnou drží, v kostky hrají a na své kuběny kožichy drahé věší, zatímco Kristus chodil bos a neměl, kde by hlavu složil. Však poznejte se, vy zloději chudého lidu, neboť Bůh i lid vás vidí.“

„Papežové zajisté mohou lháti, ale Bůh nelže.“

„Ne Mojžíš, ne král pozemský, ne papež! Jejich nařízení nezavazují, nejsou-li ve shodě s přikázáními Kristovými.“

„Protož, věrný křesťane, hledaj pravdy, slyš pravdu, uč sě pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdy až do smrti: nebť pravda tě vysvobodí od hřiecha, od ďábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné, jenž jest odlúčenie věčné od milosti Božie...“ (Výklad viery 1412)

„...Prosím pánóv, aby své chudině milostivě činili a právě je zpravovali. Prosím měšťanóv, aby své obchody právě vedli. Prosím řemeslníkóv, aby věrně své dielo vedli a jeho požívali. Prosím sluh, aby svým pánóm a paniem věrně slúžili. Prosím mistróv, aby jsúce dobřě živi, své žáky věrně učili, najprvé aby Boha milovali, pro jeho sě chválu učili a pro prospěch obcě a pro své spasenie, ale ne pro lakomstvie ani pro světské zvelebenie. Prosím studentóv i žákóv jiných, aby mistróv svých v dobrém poslúchali i následovali a aby sě pilně pro Boží chválu a pro spasenie své i jiných lidí učili... Také prosím vás, zvláště, Pražané, aby na Betlém byli laskavi, dokud Pán Bóh popřěje, aby v něm Božie slovo kázali. Pro to miesto diabel sě rozhněval a proti němu farářóv a kanovníkóv popudil, spatřiv, že jeho královstvie v tom miestě sě rušilo. Ufámť v Pánu Bohu, žeť to miesto zachová do své vóle a učiní v něm prospěch větčí skrzě jiné, než jest skrzě mě nestatečného učinil. Také prosím, aby sě milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli...“ (část dopisu z Kostnice 10.6.1415)

„Boje se ublížiti svědomí svému, býti lhářem před Bohem a dáti pohoršení posluchačům a učedníkům svým, nemohu učení a spisů svých odpřisáhnouti ani odvolati!“

TOMÁŠ PALA

4 *Sto listů M. Jana Husi; Praha, Jan Leichtner, 1949*

Jan Hus, podobný Kristu

Biblický kurz v Brně s br. Mulugetou

Pracuji v komunitním centru na jednom z těšínských sídlišť. Spolu s jeho obyvateli se na pravidelných setkáních zamýšlíme nad biblickými texty. Když jsme při čtení Janova evangelia dospěli k jedenácté kapitole, běžel v televizi třídílný film o Janu Husovi. Účastníci komunitního čtení najednou začali vidět v Husově příběhu prvky podobné s tím Kristovým.

Evangelista Jan popsal Ježíšovu veřejnou službu jako sbírku dialogů a zázračných znamení, díky kterým lidé uvěřili jeho slovu. Ježíš se mnohokrát představil jako Boží Syn. Dokonce prohlásil, že Otec je v něm a On ve svém Otci.

Poslední velké znamení, kterým svá tvrzení potvrdil, bylo vzkříšení čtyři dny mrtvého Lazara, jehož tělo se již rozkládalo. Tehdy Ježíš řekl tato slova: *„Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky."* (J 11,25-26) Marty, které ta slova adresoval, se pak zeptal: *„Věříš tomu?"*

Jan v Krista uvěřil, když nahlédl do Ježíšova prázdného hrobu. Marta uvěřila, když v zármutku nad smrtí svého bratra Lazara, uslyšela Ježíšovu otázku: *„Věříš tomu, že jsem vzkříšení i život?"*, dívala se na něj a řekla: *„Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět."* U bratrova hrobu ji pak Ježíš znovu ubezpečil, že uvidí Boží slávu, bude-li mu věřit. Pak nechal zvednout kámen od vchodu do hrobu. Děkoval v modlitbě nebeskému Otci, že ho slyší a že mu daroval příležitost, aby lidé uvěřili jeho kristovskému poslání a zvolal mocným hlasem: *„Lazare, pojď ven!"* a zemřelý vyšel. Tehdy uvěřilo mnoho Židů, ale hodně se jich také rozhodlo Ježíše odstranit. Báli se, že v něj uvěří všichni, a pak přijdou Římané a zničí jim jejich svaté místo.

Když se Jan Hus rozhodl vzít Ježíšova slova vážně, hájit pravdu a postavit se na Kristovu stranu, byl vystaven stejnému tlaku, jako Ježíš. Náboženští lidé milují svá svatá místa, bojí se o ně i o své jistoty. Věří jim více než Pánu Bohu a neváhají odstranit spravedlivého, přestože okolnosti jasně ukazují na výjimečnost jeho poslání.

Ježíš zemřel a byl vzkříšen, aby shromáždil rozptýlené Boží děti a přivedl je do Boží blízkosti. Pomohl jim prožít realitu Božího království. V tomto poslání pokračoval i Jan Hus. Vedl lid k prostému životu a živé víře. Dobové záznamy říkají, že kázal mezi ploty, u Kozího Hrádku, na cestách k městům a vsím a na jeho kázání přicházelo množství lidí. Kázal Krista, žil Krista a pro Krista byl ochoten i zemřít. Milí čtenáři, kdo věří Ježíši, ten v něm najde svůj život, svou jistotu i svou budoucnost. Přeji Vám, abyste v Něm své bezpečí našli i vy.

JAROMÍR ANDRÝSEK

Z posledného listu Jána Husa

V deň svojej tragickej smrti upálením v Kostnici, 6. júla 1415, Ján Hus okrem iného napísal svojim priateľom (text je upravený):

Boh buď s vami a ráč vám dať večnú odplatu, že ste mi mnoho dobrého učinili...

Taktiež prosím, aby ste žili dobre a poslúchali ste Boha, o ktorom ste počúvali...

Prosím všetkých, aby za mňa Pána Boha prosili. U jeho svätej milosti sa stretneme s jeho pomocou. Amen!

Tento list je písaný v žalári, v okovách, keď som čakal na smrť. Dúfam, že trpím pre Boží zákon. Pre Pána Boha nedajte hubiť dobrých kňazov! Majster Hus, v nádeji sluha Boží.

V liste sa spomínajú osobne mnohí jeho priatelia a kňazi, ktorým radí, aby zotrvali ustavične v Božej pravde. Práve pre ňu zniesol krutý trest upálením na hranici.

Pripomíname si 600. výročie jeho skonu so všetkou úctou v nádeji, že sa aj s ním stretneme pred Baránkovým trónom. Bojujme s jeho odkazom za Božiu pravdu vždy a všade! Pravda víťazí!

PODĽA ČASOPISU ROZSIEVAČ
SPRACOVAL JÁN KUČERA

Rozdávání - duchovní dar?!

Bohabojná Maria Brandt

Setra Maria Brandtová u sebe v bytě

O duchovních darech slyšíme dost mluvit, občas i kázat. Někteří stojí zvlášť o některé z nich.

Ale neuvědomuji si, že by někdo stál o dar rozdávání, i když ten je zmiňován v listu Římanům 12,8. Apoštol Pavel ve svých dopisech žádný dar zvlášť nezdůrazňuje, zato nás ujišťuje, že každý nějaký dar dostal a má jím sloužit ku prospěchu všech.

V roce 1966 umožnila vláda krátkodobou návštěvu (tři dny) sousedního západního státu bez zvlášť náročných pasových formalit. Toho jsme s bratrem a švagrovou využili. Jednoho zářijového pátku odpoledne jsme se po práci vydali na cestu. Prvním cílem byla Vídeň. V ruce jsme měli adresu na manžele Brandt(ovy). Přivítala nás starší bělovlasá paní. Po chvíli domlouvání, kdy jsme jí říkali, že nepotřebujeme nic než na jednu noc někam položit spacáky a umýt se, nás pustila do bytu, přestože tehdy měla těžce nemocného manžela. To byl počátek dlouholetého přátelství, kterého jsem si velice vážila a na které ráda vzpomínám. Proč?

Maria Brandtová byla pro mne a jistě i pro mnoho dalších, v té době žijících věřících v bratrském hnutí, příkladem bohabojné ženy. Svými dary sloužila dobře a obdarovávala nejen fyzicky.

V letech "pražského jara" začala jezdit do tehdejšího Československa téměř pravidelně na konference do Ostravy a pobyt si prodloužila dalšími návštěvami. Mezi tím taky přijela do Brna a v autě z půjčovny jsme pak objížděly její staré i nové, různě potřebné, přátele. A při tom jsme si povídaly.

Narodila se v posledním desetiletí devatenáctého století na jižní Moravě, kde měl její tatínek sklárnu. Jednou jela její maminka vlakem a ve voze se setkala s bratrem F.Křesinou, který se vracel ze shromáždění v Bratřejově. Svědčil jí a ona časem uvěřila. Uvěřila i její dcera Marie a spolu s dalšími chodily do shromáždění ve Vídni, jejich novém bydlišti.

Marie dorůstala, myslela na budoucnost a spolu s maminkou se modlila za muže, manžela podle srdce Božího. Toho jí Bůh dal v osobě rakouského důstojníka. Ten časem také uvěřil. S dojetím vzpomínala na chvíli, kdy císařsko-královský důstojník klečel u postele, vyznával své hříchy a odevzdával svůj život Bohu. Oba sloužili věrně. On jako důstojník byl často překládán. Všude se snažil posádce posloužit duchovně a hledal shromáždění věřících. Po první světové válce se v Rakousku lidem moc nedařilo, to platí i pro armádu. Tak se stalo, že na jednom místě, kde byli, do shromáždění přijel nějaký bratr jako host a měl zůstat na noc. Jediní, kdo ho pozval, byli Brandtovi, ale sestra mu mohla nabídnout jen bylinkový čaj - bez cukru, ten neměli. A to měla už děti.

Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým, vždyť láska přikryje množství hříchů. Buďte jedni ke druhým pohostinní a nestěžujte si na to! Každý ať slouží tím darem milosti, který přijal, tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti ... tak aby se všecko dělo k oslavě Boží, skrze Ježíše Krista. 1Pt 4,8-12

Na návštěvě nemocné Jany Janigové ve Staré Turé. Zleva sestry Brandtová, Pidrová, Skřivánková, Zemanová a maminka Jany Janigové.

Po druhé světové válce byla situace jiná. Vídeň se stala křižovatkou cestujících ze západní i jižní Evropy. Sestra už uměla i anglicky a Brandtovi rádi přijímali hosty, kteří Vídní projížděli nebo přijížděli jako sloužící bratři do shromáždění. Tehdy začali zprostředkovávat pomoc věřících ze západu chudším sourozencům z východu a jihu. Balíky dostávali a zase posílali. Sestra Marie si na to musela koupit větší váhu. V mládí vážila zásilky v tatínkově továrně a tato zkušenost jí prospěla, měla cvik. Vyprávěla mi, že jednou taky někdo poslal velký krásný přehoz přes postele. Jí všude překážel, zlobila se, proč lidé posílají takovou nedůležitou věc. Vždyť balík je kvůli tomu zbytečně těžký. Až jednou ho konečně k nějaké zásilce přibalila. A zanedlouho přišel dopis se sdělením, že se jeden chlapec modlil, aby jim Pán Bůh poslal přehoz na postel. Rodiče to považovali za nevhodnou prosbu, ale kluk si to nenechal vymluvit. A přehoz přišel. Takových zkušeností měla sestra Brandtová víc.

Dostávala a dávala dál taky peníze. Měla o tom přesný přehled. Když jsem se jednou divila, komu že to posílá, říkala: „Každý rád něco dostane..." Maria Brandt ráda dělala radost a věrně sloužila darem, který dostala.

IRENA ZEMANOVÁ

Chcete-li kráčet po vodách, musíte vystoupit z lodi

John Ortberg

Návrat domů, 2008, 178 strán

Už dlhší čas som po tejto knihe pokukávala a keď sa mi jedného dňa dostala do rúk, so zvedavosťou som sa do nej pustila. Zaujala ma hneď od prvej stránky a s rovnakým záujmom som ju dočítala až po poslednú. Je písaná veľmi príjemným, zrozumiteľným a miestami humorným štýlom. Skrátka, veľmi dobre sa čítala a predovšetkým mi toho veľmi veľa dala. Aj keď som ju už dočítala, z môjho nočného stolíka ju ešte neodkladám. Je tak plná podnetných myšlienok a rád, že si ju chcem prejsť ešte raz a pekne pomaly.

Kniha *Chcete-li kráčet po vodách, musíte vystoupit z lodi* je knihou o hľadaní a napĺňaní poslania Božieho dieťaťa. To si ale vyžaduje vystúpenie z lode nášho pohodlia a bezpečia a vykročenie na pohyblivé vody plné neistoty, možno strachu, ale zároveň plné Božej prítomnosti a jedinečných zážitkov, ktoré navždy zmenia náš život.

Autor na základe Petrovho zážitku chodenia po vode (Matúš 14,25-33) postupne uvažuje nad jednotlivými krokmi, ktoré nás pri vystupovaní z lode čakajú. Prechádza túto tému naozaj poctivo a začína úplne od základov. Hovorí napríklad o veciach, ktoré si treba ujasniť ešte pred vystúpením z lode. Okrem iného by sme si určite nemali vieru mýliť s bláznovstvom alebo adrenalínovým športom. Peter nevystupoval z lode a nevrhal sa do rozbúrených vĺn len tak, kedy sa mu zachcelo, ale čakal na Pánov rozkaz a pre svoje kráčanie po vode mal jasný smer: „Pane, ak si to ty, rozkáž mi, aby som prišiel k tebe…“

Kráčanie po vode si nevyžaduje len odvahu, ale aj múdrosť. Autor vo svojej knihe ponúka niekoľko ukazovateľov, ktoré môžu pomôcť pri rozpoznávaní, kedy a kam vykročiť. Hovorí o tom, kam sa pozerať a kam nepozerať a ako rozširovať zónu svojej viery, keď už človek stojí mimo lode. Hovorí aj o tom, že pri kráčaní po vode môžu prísť búrky a možno budeme, podobne ako Peter, kričať od strachu. Možno sa nám bude zdať, že búrka trvá príliš dlho, že čakanie na úľavu nikdy neskončí. Možno budeme mať pocit, že sa potápame alebo že sme celkom zlyhali… ale to všetko patrí k veci a tí, ktorí chodia po vode, sa učia počítať s tým, zvládať to a vyťažiť z toho pozitívny zisk.

Táto kniha ponúka mnoho užitočných rád, ako na to. Dozviete sa napríklad o negatívach ale i pozitívach strachu, ktorý ku chodeniu po vode určite patrí. Alebo sa dozviete, že také čakanie môže byť rovnako dôležité a prínosné, ako samotný cieľ nášho čakania, a možno je schopnosť čakať dokonca jednou z najdôležitejších zručností pri kráčaní po vodách. Zistíte trebárs, že vystupovanie z lode sa nemusí udiať jedným veľkým skokom s okamžitým jasným výsledkom, ale možno bude lepšie vystúpiť len na malý kúsok, trochu si omočiť chodidlá a každý deň ten kúsok o niečo zväčšovať. Dočítate sa tiež, že tí, ktorí chodia po vodách, nevnímajú zlyhania ako koniec „kariéry“, ale ako príležitosť k rastu, že taký pobyt v jaskyni „neúspechu“ nemusí byť na zahodenie. A samozrejme, autor nasmeruje váš pohľad aj na Boha, ktorý je vlastne dôvodom a zároveň hybnou silou nášho chodenia po vodách.

Táto kniha je napísaná predovšetkým pre tých, čo sa rozhodli napĺňať poslanie, ktoré im Boh zveril, chcú nájsť svoje obdarovanie a naučiť sa ho používať. Ale k tomu potrebujú vystúpiť z lode a niečo ich to bude stáť. Dovolím si citovať úryvok z knihy:

„Kromě toho, že berete své povolání vážně, je pro jeho rozpoznání nezbytné, abyste také podstoupili jeden z největších úkolů, kterého se člověk může odvážit – sebepoznání a dostatek soudnosti. Povolání se většinou neodhalují lehce. O svých darech a omezeních budete muset být nemilosrdně upřímní. Budete si muset být ochotni klást nepříjemné otázky a žít s odpověďmi na ně. Bude zapotřebí mnoho pokusů a selhání, abyste rozpoznali Boží povolání. Budete muset být ochotni nechat některé své sny bolestně zemřít. Na tuto planetu jste nepřišli s předem vyjasněným povoláním a předem rozvinutými dary. Přišli jste s malým varováním: nutná montáž.“

Áno, chodenie po vode je náročné a môže sa zdať nebezpečné a možno aj bolestivé. Možno máte obavy, že stratíte príliš veľa, ak opustíte svoju loď. Ale táto kniha vám ukáže aj to, ako veľa strácajú tí, ktorí k vykročeniu z lode nikdy nenaberú odvahu.

Peter bol ochotný riskovať a vďaka tomu získal niečo, čo nemal nikto iný – úžasný zážitok chodenia po vode so svojím Pánom a nezabudnuteľnú lekciu viery a Božej moci, ktorá určite veľmi významne ovplyvnila jeho ďalší život. Vyjsť z lode na vodu uprostred noci a v búrke, to určite nie je jednoduché, ale práve v takýchto chvíľach rastieme a dozrievame. Cena za rast sa síce môže zdať vysoká, no nikdy nepreváži to obrovské nenahraditeľné bohatstvo, ktoré človek takouto skúsenosťou získa. To však uvidia iba tí, ktorí to skúsia, ktorí sa odvážia vystúpiť na vodu, kde ich čaká Pán a pustia sa svojej lode.

Kniha vyšla aj v slovenčine pod názvom:

„Ak chceš chodiť po vode, musíš vystúpiť z lode“

Slovenské evanjelizačné stredisko, 2008

AUTOR RECENZIE: JANA ČÍŽOVÁ

Ctnosti Pokora (6. díl)

Pokora – slovo jakoby vypadlé z doby. „Pokora je provokace pro sebeuvědomění moderního člověka" – stálo v pětidílné sérii ve Spieglu.[1] První asociace k pokoře se nezdají být zrovna žádoucí. „Jít cestou ponížení," „nechat se využívat", „být zdrženlivý", „ponížit se sám", atd. Je to skutečně to, co chápeme touto ctností? Dnes vzniká nová touha po hodnotách – a také i po pokoře. Po velkých hospodářských a finančních krizích, ve kterých se očividně projevovaly chamtivost, bezuzdnost a touha po moci, hovoří lidé na veřejnosti často o pokoře.[2] Působí to dobrým dojmem, když úspěšný sportovec střízlivě vystoupí a pochválí kolektivního ducha, anebo když umělec poděkuje jinému, který jej přivedl k tomu, čím je, anebo když se politik zřekne sebeospravedlňování a přizná veřejně porážku.

Jsou křesťané pokorní? A pokud ano, co to konkrétně znamená? Dřív než si tyto otázky zodpovíme, pokusme si vysvětlit původ a význam tohoto pojmu.

1. Pokora ve filosofii

V antice nalézáme převážně kritiku pokory *(tapeinofrosyné)*.

Aristoteles ctnost pokory vůbec nezná. Jemu jde spíše o jemnost *(praotés)*.[3] Diskutuje se o jejím *nedostatku* a *přebytku* mezi etickými aspekty a je určena jako střed mezi příliš nepatrným jemnocitem (necitlivost) a mezi příliš velkou vzrušivostí (prchlivostí či vzteklostí).

Stoik **Epiktet** (50-125 po Kr.) posuzuje pokoru jako *servilní smýšlení vycházející z nesprávné orientace pozemského života* (Epict, Diss III, 24, 56). Jeho filosofickým přístupem byla svoboda a autonomie člověka, ke které se pokora vůbec nehodila.

Plutarchos (45-125 po Kr.) předhazoval falešnému, strachem podnícenému vztahu k Bohu, že člověka *ponižuje* a *drtí* a proto je ještě horší než lhostejnost a bezbožnost (Plut, Superst. 165B).

Augustin

Kelsos (2. stol. po Kr.) napadá přímo křesťanství.[4] *„Kdo se (u křesťanů) ponižuje, ponižuje se bez postoje a důstojnosti, tak, že leží na svých kolenou v prachu a obličejem se vrhá na zem, zahalen v ubohé oblečení a posypává se popelem* (Orig, Cels VI, 15).[5]

Opak, tedy vypínavost, arogance vůči bohům (ř. *hybris*, lat. *superbia*) jsou sice také kárány, avšak pokora není uznávána jak ctnost. (Později se pýcha, jak známo, uvádí jako jeden ze sedmi smrtelných hříchů, a pokora odpovídajícím způsobem jako jedna z kardinálních ctností).

O velkém církevním otci **Augustinovi** (354-430) existuje zásadní ocenění, že se *pravá pokora hledá v pohanských knihách marně.* I tam, kde se setkáváme s nejlepšími morálními kázáními, tuto ctnost nenalezneme. *Cesta této pokory pochází z jiné strany, od Krista; pochází od toho, který ač stál vysoko, se zjevil v pokoře. Pro Augustina je tedy pokora matkou všech ctností.* Augustinův vliv na myšlení rané a pozdní středověké církve nedokážeme dostatečně vysoce ocenit.

Nejpozději od dob osvícení se pokora jako hodnota nijak necení. Zvláště Fr. Nietzsche (1844-1900) přehodnocuje morálku a pokouší se ji umístit *mimo dobra a zla*. Pro něj je křesťanská etika výrazem chaotické mysli a *otrocké morálky* nedorostlých svatoušků.

Souhrn: V antické a moderní filosofii je pokora veskrze označena jako slabost člověka, a tedy není považována za ctnost, o kterou bychom měli usilovat. Jak je tomu v biblickém chápání?

2. Pokora, jak ji chápe Bible

V Bibli není na sklonění se člověka pod Boží autoritu pohlíženo jako na něco, čím by člověk sám sebe znehodnocoval. Spíše je to místo, které člověk zaujímá, aby žil a byl požehnaný. Kdo uznává Boží autoritu, neutrpí žádnou újmu, nýbrž získává život.

Zásadní je biblická věta: *Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.* (1Pt 5,5) Vychází z Př 3,34. Ve starozákonní mudroslovné literatuře je pokora popsána jako lepší alternativa života. Je protikladem pýchy, arogance a sebepřeceňování člověka.

V 1S 2,1-10 klade Hana do protikladu silné (v. 3-4), spoléhající na vlastní sílu a vzdorující Bohu, se *slabými* (v. 4). Ti vůbec nejsou slabí, ale jsou opásáni silou, zatímco luk silných praskl a jejich čest je ta tam. Všechno je nakonec

[1] *http://spiegel.de/panorama/gesellschaft/demut-die-wiederkehr-der-werte-a829604.html;18.2.2013;10h.*

[2] *V Nikomachické etice, IV.11*

[3] *I když jeho dílo v originále už není dostupné, můžeme ze slavné odpovědi církevního otce Origena „Contra Celsum" jeho dílo rekonstruovat.*

[4] *Všechny citáty u Feldmeier 2005: 160.*

[5] *Friedrich Nietzsche 1886. Jenseits von Gut und Böse – Vorspiel einer Philosophie der Zukunft (Mimo dobra a zla – nástin filosofie budoucnosti), KSA 5.; ders. 1887. Zur Genealogie der Moral – Eine Streitschrift. KSA 5.*

naopak, protože Bůh činí lidi chudými a bohatými: „On ponižuje a vyvyšuje“ (v. 7). Nedostatečná pokora je sebepřeceňování vlastních schopností a možností. Bůh pokoru uznává.

Micheáš shrnuje svou etiku takto: Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. (Mi 6,8)

Marie velebí ve svém slavném Magnifikátu Boha jako toho, který „rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně“, který však „ponížené povýšil“. (L 1,51n) Sama sebe vnímá jako služebnici, která byla Bohem vyvolena a povýšena. Neumí pochopit, že právě ona, která necítí žádné přednosti, je povýšena.

Ať ve výškách či v hloubkách jde v Bibli vždy o obojí: o smýšlení i jednání! Je-li Mojžíš ve 4M 12,3 označen jako „velmi pokorný muž, více než všichni lidé, kteří byli na povrchu země“, pak je zřejmé, že jde o smýšlení, které se projevuje v konkrétním postoji. Kdo – podobně jako Mojžíš – v trpělivosti nese národ, který trvale reptá a vzpírá se proti němu, může být označen jen jako pokorný. Kdo se musí zříci odměny svého života – obsazení zaslíbené, vychvalované země – toho můžeme označit jako pokorného. Kdo – jako Mojžíš – *„raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu“* (Žd 11,25), nemůže být označen jinak než jako pokorný. V tomto směru je Mojžíš do té míry také typem na Krista.

Pokora není v **Novém zákoně** nějaká abstraktní hodnota ctnosti, nýbrž ctnost, osvědčená ve velkolepém **předobrazu Krista**.

Ježíš sám se označuje v Mt 11,29 takto: *„jsem tichý a pokorného srdce“*. Máme se od něj učit. Jeho jho – metafora pro vládu – je příjemné a jeho břemeno je lehké. Neponižuje lidi, ale nechává je žít. Neutlačuje a neničí, nýbrž umožňuje žít a napřimuje. Vláda, která utiskuje, ponižuje lidi a ničí je, není Ježíšova! Zbožná břemena, která jsou těžká, jha, která dřou, nepocházejí od Ježíše.

Oslavný hymnus Krista ve Fp 2,5-11 vzorově popisuje Ježíšův příchod na svět, jeho smýšlení a jeho postoje: *„sám sebe zmařil“* (v. 6).

Toto smýšlení, tento příklad má sloužit křesťanům jako vzor jednání, tak, *„ať má každý na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu“* (Fp 2,4). Pokora znamená změnu perspektivy, pryč od otáčení se jen kolem sebe samého k tomu, co míní druzí. Pokora je předpokladem lásky, která vidí jiného a přeje mu dobré.

Dr. Horst Afflerbach

V evangeliích je princip: *„Každý, kdo se povyšuje, bývá ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“* (L 14,11n; srov. Mt 23,11; 20,25-28).

Konkrétně a důsledně se tento princip obrací a požaduje se především od vedoucích církve. Petr píše na konci svého dopisu církvi, aby se vzájemně vůči sobě oděli pokorou. Pro pastýře to znamená zříci se všeho exhibicionismu a pokusů o zastrašování, nepanovat nad stádem, ale sloužit mu. Pro církev to znamená milovat své pastýře a ctít je. Jen tak můžeme počítat s tím, že Bůh bude milostivý a nebude stát proti církvi (1Pt 5,5).

3. Význam a důsledky

Pokora není slabost, ale síla. Není to degradace, ale výraz důstojnosti v dobrovolném zřeknutí se moci.

Konkrétně jde o to, abychom se pokoře učili. Ježíš nás vybízí výslovně: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce“ (Mt 11,29).

Jak to může vypadat konkrétně?

Tři tipy:

Dělej konkrétně něco dobrého, co nikdo nevidí a o čem nemluvíš.

Přestaň jiným trvale vyprávět, co vše dobrého jsi udělal a co děláš.

Hledej kontakty s takovými lidmi a zvi je, kteří se nemohou revanšovat za tvůj čas, náklonnost a velkorysost.

Velmi rychle zjistíme, jak těžké to je být pokorným. Ale vyplatí se to, protože to je ctnost, která je Ježíši nejpodobnější (Fp 2,5-11).

Dr. Horst Afflerbach je vedoucí Biblické teologické akademie ve Wiedenestu

Literatura:

Feldmeier, Reinhard 2005. Der erste Brief des Petrus. (První list Petrův). Theologischer Handkommentar zum Neuen Testament 15/1 (Hrsg. Jens Herzer und Udo Schnelle). Leipzig: EVA.

HORST AFFLERBACH

Co dělat s hříchem zcela konkrétně?

Tento článek obsahuje v podstatě to, co bylo řečeno na letošní Velikonoční konferenci v Třinci na semináři s názvem „Konkrétní kroky k překonání hříchu". Jde o tu známou zkušenost každého křesťana, že tím, že svůj život odevzdal Ježíši Kristu, se zdaleka nestal bezhříšným. Stále znovu a znovu se setkává s tím, že hřeší. Přistihne se, že lže, že nemá rád bližní, že občas někoho pomlouvá, že má nečisté a hříšné myšlenky atd. Duch svatý nám připomíná, že to není dobré, ale my si nedokážeme pomoci. Co s tím?

Apoštol Pavel píše v listu Koloským o zvláštním paradoxu v životě křesťanů (viz Ko 3,3 a 5). Nejprve píše *„zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu..."* A o dva verše později pokračuje zdánlivě nelogickým způsobem: *„Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, nadutost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou..."* Na jiném místě píše Pavel také následující slova: *„Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne"* (Ga 2,19-20). Přitom však zakoušíme často to, že jsme služebníky hříchu, že mu doslova otročíme. V našem životě se odehrává válka dvou zákonů, přesně tak, jak to popisuje Pavel v 7. kapitole listu Římanům. Ve své nejniternější bytosti s radostí souhlasíme se zákonem Božím. Ale zároveň cítíme, že *„touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláme to, co dělat nechceme"* (Ga 5,17). Prakticky se to projevuje tak, jak to vyjadřují různí lidé: „... stále hřeším. A někdy miluji svůj hřích více než Ježíše" (v tu chvíli). „Mám nutkání dělat něco, co se Bohu nelíbí. A nedovedu se tomu ubránit." Někdy to dostává dokonce i formu závislosti. I křesťané mohou být „závisláci". Co s tím?

Naše postoje k tomuto dilematu

Lidé se s tím vyrovnávají různě.

Pohodlná rezignace – „jsem už takový, s tím se nedá nic dělat, takový je život..." Jsou lidé, kteří nechávají život jít spontánně, smíří se s tím, že hříchu prostě neutečou a basta. Ale to jsou tělesní křesťané, kteří jsou ovládáni svým tělem – sarx). Takové lidi Pán Bůh stěží může použít k službě.

Křečovité úsilí o dodržení přikázání – úsilí naší „svobodné vůle" – Jsou lidé, kteří si myslí, že je to otázka našeho osobního rozhodnutí, naší svobodné vůle. To však rovněž k cíli nevede. Přes veškerou snahu nakonec stejně selžeme. A tak to nakonec mnohdy vede k tomu, že o svých prohrách mlčíme a klademe sebe za příklad tam, kde nám to problémy nedělá. Většinou totiž máme své „slabé stránky" různě. To je ale zákonictví a farizejství jako vyšité. Tak před Pánem Bohem také neobstojíme.

Pohled na Krista v našem napětí – obracíme se v upřímnosti pravdivě k Pánu Bohu i se svou bezradností a předkládáme mu svůj problém, své prohry i svůj postoj, se kterým si nevíme rady. Očekáváme řešení od něj. A krok za krokem poslušně děláme to, co nám ukáže. A On nezklame.

Řešení je jen u Boha

My ani vlastně s hříchem nemůžeme a ani nemusíme bojovat. Tuto otázku za nás vyřešil Kristus. On na kříži nejen nesl trest za naše hříchy (minulé, současné i ty budoucí), ale (a o tom se tolik nemluví) v něm jsme byli spolu ukřižováni i my. Pavel to vyjadřuje v Ř 6,6.7 takto: *„Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu."* To je objektivní skutečnost, a proto jsme vybízeni dále: *„Tak i vy **počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu**, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Nechť tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti."* (Ř 6,11-13) Pán Bůh udělal v Ježíši Kristu všechno pro to, abychom byli vysvobozeni. Vysvobození z otroctví hříchu je možné. Někdy nám lidem

Pán Bůh dává zvláštní milost, že v okamžiku obrácení jsme okamžitě vysvobozeni od některého druhu hříchu a to dokonce i z těžkých závislostí. Ale není tomu tak vždycky – někdy je to opravdu běh na dlouhou trať. Je to proto, že nevidíme, nebo lépe, nechceme vidět, jak je hřích hrozný a k čemu vede. Jsou hříchy, které se nám líbí, a my se jich jen neradi vzdáváme. Neumíme si je zošklivit, vidět je Božíma očima. Pak je ovšem těžké počítat s tím, že jsme mrtvi hříchu. Ale vina pak není na Bohu, ale v nás.

Problém je v tom, že smrt na kříži není okamžitá, ale velmi zdlouhavá a bolestná. Rány na rukou a nohou samy o sobě smrtelné nejsou. Smrt na kříži nastává vysílením a následným udušením, protože váha těla znemožňuje dýchání. Pokud člověk má ještě dostatek sil a nevzdal svůj marný boj, tak se snaží se opakovaně nadzvednout, odlehčit si a znovu se nadechnout. Agonie se tak protahuje.

Pán Ježíš svou smrt na kříži přijal dobrovolně – řekl jí své ANO. To byl důvod, proč zemřel poměrně brzy (že se tomu divil i Pilát). A toto ANO své smrti na kříži máme říci i my podobně jako on. Jenže zde je právě ten problém, že to z různých důvodů nedokážeme a svou agonii prodlužujeme. Je to proto, že náš starý člověk ještě chce žít. A my jsme si hřích ještě nezošklivili do krve. Proto potřebujeme Boží pohled – a ten dává Duch svatý.

Naše odpovědnost

Naší odpovědností je nesmířit se s prohrami. Určitě si je dobře uvědomujeme a Boží dítě opravdu bolí, když si uvědomí, že svého Pána zarmoutilo. Je to práce Ducha svatého v nás. Máme chodit ve světle a vyznávat své hříchy. *„Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“* (1J 1,7-9)

Co konkrétně můžeme pro to udělat?

Zde je několik tipů, které nám mohou pomoci v tomto našem boji, abychom dospěli k cíli – řekli konečně své ANO ke smrti svého starého já – a tím také i k tomu, že najednou zjistíme, že **hříchu nemusíme otročit** a že jsme z jeho moci vysvobozeni.

Přiznat si realitu – Nenamlouvejme si, že svůj život „máme pod kontrolou“. Nemáme. Jeden věřící bratr, bývalý alkoholik, mi řekl: „Vyléčení alkoholici neexistují... jsem jen abstinující alkoholik. Mám v těle odjištěný granát...“ – Ale Boží milost ho drží. Nejde jen o alkoholismus. Může to být cokoliv jiného: pomluvy, hněv, podezřívání, žárlivost, ale také gamblerství či pornografie. Uvědomme si: Já na to nemám – ale Pán Bůh ano.

Chtít to změnit – To je klíčové rozhodnutí (L 15,17-18). Musíme přijít sami k sobě jako marnotratný syn a říci: „Vstanu a půjdu k otci...“ Možná nám náš stav v určitém slova smyslu „vyhovuje“ – naše úlety nám mohou být dokonce i příjemné. Nevidíme či nechceme vidět, kam to s námi spěje. Nebudeme-li chtít sami, nikdo nám nepomůže – ani naši bližní, ani Pán Bůh.

Vyznat svůj stav Pánu Bohu – On ví, čím se trápíme, co nás zotročuje, ale chce, abychom mu o každém svém konkrétním hříchu pověděli, vyznali ho, projevili lítost a prosili o vysvobození. Pán Ježíš umřel i za tuto situaci. Věděl, do čeho v našem případě jde! Zemřel i za naše opakované hříchy. Nezřekne se nás, stejně jako my se nezřekneme svých dětí, které také mnohé špatné věci dělají znovu a znovu.

Najít si důvěryhodného průvodce – někoho, o kom vím, že mne nezradí a že to nebude šířit dál, kdo dovede udržet „zpovědní tajemství“. Apoštol Jakub říká: *„Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.* Odhodlat se k tomuto kroku znamená překonat zábrany – je to pro nás ponižující, stydíme se, máme obavy z prozrazení, z pohrdání či z toho, že své spoluvykoupené zklameme. Ale je to důležitý krok, protože zejména ze závislostí bez důvěrníka, který nás bude provázet, je vysvobození těžké, ba mnohdy nemožné. Potřebujeme modlitby a doprovod, někdy spojený i s „rozvázáním“ vazeb, do kterých nás ďábel spoutal.

Odříznout zdroj pokušení – (viz Mt 18,9). Vyhýbej se všemu, co by tě mohlo pokoušet (restaurace, trafiky, herny, výzdoba pokojů, pozor na internet – ale také pozor na to, co říkáme a o čem přemýšlíme). Pokušení může přijít zcela nečekaně, ale proč vědomě zavdávat příčinu k tomu, aby nás satan utáhl na nudli tam, kam chce on?

Svěřit se Pánu hned ráno po probuzení – Je to moje vlastní zkušenost, že když se probudím a hned prosím Pána o ochranu a pomoc – probíhá den jinak. Ďábel jinak přijde velmi rychle s pokušením. Během dne na to zapomeneme a neuděláme to.

Vyhýbej se samotě – tím nemyslím na chvíle, kdy vejdeme do svého pokojíčku a rozmlouváme o samotě s Bohem. Ale

myslím na chvíle, kdy jsme sami bez přítomnosti druhých lidí. Většinu pádů prožíváme tehdy, když si myslíme, že jsme sami. Přítomnost neviditelného Pána totiž mnohdy ignorujeme.

Vyhni se zahálce – ta je totiž „matka hříchu". Pokud se nudíš, satan toho využije a bude tě pokoušet ke zlému. Vzpomeň si na to, za jakých okolností padl David s Batšebou a co to znamenalo! Najdi si užitečné zaměstnání.

Zacvič si po ránu – je to moje zkušenost. Zjistil jsem, že když si ráno zacvičím, udělám pár kliků, pár dřepů a další cviky, jimiž si protáhnu tělo, nejen že posloužím své fyzické kondici, ale že ten den proběhne rozumněji a smysluplně.

„Netahej za lano!" – tuto moudrou radu mám od Corrie ten Boom.[1] Ta přirovnala naše hříšné sklony a zvyky k rozhoupanému zvonu. Ten zvoní nějaký čas i poté, co se za provaz přestane tahat. Mimo výjimečný Boží zásah naše hříšné jednání odeznívá postupně. Pokušení a hříšné myšlenky se vracejí. Důležité je nepřiživovat je – ale dívat se v té chvíli na kříž a připomínat si, že jsme spolu s Kristem ukřižováni.

Nikdy se nevzdat – pokaždé znovu! To je rada bývalé americké pornohvězdy Shelley Lubben,[2] dnes opravdové křesťanky, matky tří dětí. Ta radí: *„Nepokoušej se svou závislost popírat anebo se sám izolovat. Naopak, hledej lidi, kteří by tě mohli podpořit. Upadá-li člověk do pokušení, měl by mít k dispozici CD, do kterého by se mohl v té chvíli zaposlouchat, aby byl pravdou Božího slova očištěn. Je důležité nikdy nevzdat boj proti závislosti na pornografii. Je jedno, jak často padneš, ale vždycky znovu vstaň!"* To se jistě týká nejen závislosti na pornografii – platí to vždycky! To, že padneme znovu a znovu, není jistě ojedinělý jev.

Nepřestaňme sloužit Bohu celým srdcem! Satanův cíl je diskvalifikovat nás ze služby. Snaží se nám namluvit, že tak hříšní lidé, jako jsme my, Bohu sloužit nemohou, že si je už nemůže použít. Je to jedna z jeho lží, jak nás odvést od služby jemu. Jestliže své hříchy Pánu v upřímnosti srdce vyznáváme a jsme očištěni krví Pána Ježíše, máme mu sloužit! *„A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti... Jako jste se dříve propůjčovali k službě nečistotě a nepravosti k bezbožnému životu, tak se nyní dejte do služby spravedlnosti k posvěcení..."* (viz Ř 6,18-22). Pán Bůh nehledá dokonalé a bezhříšné služebníky, ale ty, kdo mu slouží v Boží bázni v pokoře a vědomí své nehodnosti.

Pán Bůh učinil pro naše vysvobození všechno. *„Zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha.* (Ř 8,2-4) Jsi ochoten se řídit vůlí Ducha svatého v nás? To je naše odpovědnost. Řekneš své ANO jeho vedení, a to nejen ústy, ale celým svým životem? Pak budeš smět zakusit, že **nejsi otrokem hříchu**, že jsi vysvobozen. A budeš moci vděčně chválit Pána za jeho milost. Nebudeš bezhříšný, ale budeš vědět, že jsi svobodný, že ďábel na tebe už nemá právo. Pán Bůh Ti pravděpodobně brzy odkryje další „level" – další problém, který ještě nebyl ukřižován – ale už budeš vědět, jak na to! A o to jde!

1 *Poselství o Boží hojnosti: Corrie ten Boom; Trans World Radio, Brno, červenec 2006*

2 *IdeaSpektrum Nr.5, 30. ledna 2008*

TOMÁŠ PALA

K súčasným nevšedným darom Ducha

Apoštol Pavol vo svojom prvom liste veriacim v Korinte píše o duchovných daroch. Podľa slovenského katolíckeho prekladu Biblie ich možno vymenovať takto:

1. Schopnosti účinne hlásať pravdy evanjelia (duchovnej múdrosti);
2. Schopnosť oznamovať ľuďom pravdy Božieho zjavenia (duchovného poznania);
3. Divotvorná viera;
4. Moc uzdravovať;
5. Divotvorná moc vôbec;
6. Dar proroctva, t.j. schopnosť zvestovať veci neznáme, ktoré sú skryté prirodzenému umu človeka (napr. tajnosti srdca, budúce udalosti a pod.)
7. Dar rozoznávania duchov, či sú z Boha alebo nie;
8. Dar jazyka (tzv. glosolália; ide o „výlevy" náboženských citov a zážitkov, ktoré niekto má v stave akéhosi vytrženia a prejavuje ich vzdychmi, slovami často nesúvislými a nezrozumiteľnými; prípadne taký človek vie hovoriť cudzími jazykmi, ktoré inak nepozná);
9. Dar vysvetľovania – tlmočenie prejavov daru jazyka.

K tým nevšedným darom patria najmä dary 3, 4, 5 a 8. Pokiaľ ide o divotvorné moci, William MacDonald zvýrazňuje najmä kriesenie mŕtvych a vyháňanie démonov (exorcizmus). Hoci niektorí spochybňujú ich platnosť pre dnešok (s odvolaním sa na 13. kapitolu prvého listu do Korintu, kde je uvedené, že časom aj jazyky umĺknu, aj veda bude zmarená, iba láska zostáva), nemôžeme si zakrývať oči pred tým, že sa niekde divotvorné veci dejú aj v súčasnosti. Dejú sa uzdravenia a hovorí sa aj špeciálnymi jazykmi.

Poznám brata, ktorého 20-ročný syn bol po zásahu elektrickým prúdom oficiálne vyhlásený za mŕtveho. Prišla sanitka, lekárka robila, čo mohla, otec sa úpenlivo modlil aj v jazyku – a chlapec ožil. Dodnes je zdravotne v poriadku. Alebo príbeh iného brata. Bol to skúsený hubár, napriek tomu sa predsa raz pomýlil a „ochutnal" toľko muchotrávky zelenej, že by sa tým mohla otráviť aj celá ulica. On to však prežil a bol v poriadku ešte dlhé roky.

Takýchto príbehov je neúrekom. Pýtame sa však, či to urobil Svätý Duch na ľudskú objednávku, alebo predivne zasiahol, pretože mal s dotyčnými ešte svoje iné plány.

Nie je dôvod odsudzovať bratov či sestry, ktorí tvrdia, že majú dar špeciálneho jazyka. Treba však skúmať duchov, či sú naozaj z Boha alebo nie. Ľahko sa totiž môže stať, že aj ten Zlý si „prihreje svoju polievočku". Všetko sa má diať na Božiu slávu, potvrdenie viery, poučenie a povzbudenie veriacich. Všetko sa má aj konať slušne a podľa poriadku. Netrápme sa teda, že keď neuzdravujeme a nehovoríme cudzími jazykmi, nie sme ani spasení. Niektorí to totiž tvrdia! Pripusťme však, že ak to Svätý Duch chce, použije aj dnes divotvorné veci.

JÁN KUČERA

Sbor Český Těšín

Sbor v Českém Těšíně si letos připomíná 90 let od svého vzniku. Sídlí v rekonstruované budově bývalých jeslí na jednom z těšínských sídlišť. Má asi 90 dospělých členů a 30 dětí a mládeže. Patnáctým rokem podporuje svého pastoračního a vzdělávacího pracovníka a snaží se rozvíjet odkaz svobodných bratrských sborů, které měly svůj počátek v českých zemích, vedle Vsetínska, právě na Těšínsku.

Historické ohlédnutí

Sbor začal skromně na dnešní Mánesově ulici v budově současného Úřadu práce ve sklepním bytě sestry V. Horákové. Ta prožila Boží dotek v karvinské nemocnici, kde slyšela evangelium od neznámého muže a pak od porodní asistentky K. Holešové z karvinského sboru. U zrodu sboru (1925) tedy stály dvě sestry, Duch svatý, který je mimochodem v hebrejštině také ženského rodu, a touha po ryzím společenství Božích dětí. Ze sklepního bytu se sbor postupně přenesl do domku manželů Firlových a poté Ponczových, oba byly na ulici Hrabinské. Shromáždění měla rodinnou povahu a počet věřících rostl. Dům Ponczových však musel ustoupit městské zástavbě a komunistické úřady nechtěly dovolit stavbu nového církevního objektu ve městě, kde, podle jejich názoru, už bylo církví dost. Nakonec se našlo řešení. Na ulici Alšově, v proluce po zbourané synagoze, vybudovala rodina Kajfošových spolu se sborem rodinný dům (1971), jehož jedna ideální polovina patřila neoficiálně sboru. Legálně byla napsána na rodinu Jana Mrózka, syna zakladatele bratrského hnutí v Těšínském Slezsku.

Sídlo sboru

Po revoluci se sbor začal orientovat misijně, mládež evangelizovala ve městě, pořádala English campy, zapojila se do evangelizací ProChrist apod. Sbor začal pociťovat prostorové omezení, proto ve sklepě vybudoval kuchyňku a mládežnickou místnost, vedle domu parkovací místa, ale to nestačilo. Po sedmi letech modliteb, šetření a hledání nového objektu daroval Bůh sboru místo uprostřed sídliště Mojská, kde mládež už několik let pracovala s dětmi. Objekt bývalých jeslí a později dětského rehabilitačního centra stál celý rok prázdný. Město nevědělo, co s ním a tehdy sbor představil městu vizi vybudování sboru, komunitního centra a volnočasového areálu. Město souhlasilo a sbor se sjednotil v záměru rekonstruovat objekt mnohamiliónovým nákladem a provozovat zde komunitní centrum. Město objekt sboru prodalo za symbolickou cenu. V polovině roku 2008 začal sbor získaný objekt s pomocí firmy Bohuslava Czudka (CB) rekonstruovat a na Silvestra roku 2009, kdy si Bratrské hnutí připomínalo 100 let svého vzniku v Českých zemích, se v rekonstruovaném objektu česko-těšínský sbor sešel k prvnímu společnému shromáždění. Byl to okamžik vděčnosti a současně chvály Bohu.

Vedení sboru

Pětiletá zkušenost na novém místě dává příležitost k ohlédnutí, ale také k novému zacílení. Sbor vede sedm starších a tři starší-senioři. Jednotlivé oblasti práce jako je výchova dětí, dorostu a mládeže, pěvecký sbor, hudební skupina, účetnictví sboru, ozvučení, pohoštění, sociální práce či správa objektu jsou většinou svěřeny diakonům. Nedávno proběhla ve sboru anketa, týkající se zapojení sboru do evangelizační práce, a ta ukázala připravenost sboru zapojit se nějakou formou do evangelizační práce sboru.

Vystoupení dětí z nedělní školy

Zacílení sboru

Jádrem společného života sboru jsou jeho nedělní bohoslužby, které probíhají od 9.00 do 11.00 hod. Mají typický bratrský ráz s Památkou Páně a otevřenou nedělní bohoslužbou pro rodiny, jejímž hlavním prvkem vedle společného uctívání je výkladové kázání Bible. V týdnu probíhají biblické hodiny formou homilie, tedy společného sdílení nad textem, který jeden z bratří napřed uvede, vyloží a ostatní se pak sdílejí, jak na ně působí. Výklad Písma je tedy v centru společného scházení.

Vedle pravidelných týdenních akcí ,jako jsou Alfa kurzy a komunitní čtení Bible, které se také orientují na Písmo, probíhají každý měsíc komunitní bohoslužby, otevřené obyvatelům místní komunity. Od běžných nedělních bohoslužeb se liší skladbou a formou jednotlivých prvků. Hudební doprovod zajišťuje skupina Adonai, moderuje se v páru (ale nejen), využíváme audiovizuální techniku pro prezentaci textů písní a témat, pro krátké klipy a svědectví. Svědectví má ostatně v komunitní bohoslužbě pevné místo a podporuje biblickou zvěst, která není delší než 20 minut. Výraznou součástí komunitní bohoslužby je vzájemná komunikace a sdílení po hodinovém programu a trvá také nejméně hodinu. Probíhá u připravených stolů s pohoštěním a pomáhá vytvořit přirozenou atmosféru sdílení.

Vnější spolupráce s církvemi

Vedle tohoto misijního aspektu života sboru, který chceme vědomě posílit, rozvíjíme také spolupráci s evangelikálními církvemi ve městě. Vytvořili jsme spolu Místní skupinu ČEA a scházíme se jednou měsíčně vždy v jiné církvi. Společnými projekty jsou křesťanské odpoledne a společná bohoslužba v rámci městského svátku Tří bratři, jakož i koncerty pro veřejnost v období svátků. Mládeže všech sborů a stejně jako ženské konference se scházejí také pravidelně. Společným projektem jsou i modlitby 24/7, které běží celý rok a MS ČEA pro ně vytvořila podmínky, když investovala do přestavby modlitební místnosti. Během Aliančního týdne modliteb probíhá každý rok šest setkání každý den v jiné církvi a to věřící sjednocuje ke společnému uctívání. Dalším výrazným projektem spolupráce, který je zaměřen navenek je těšín-

Křest na Těšínské přehradě

Skupina Adonai při chválách

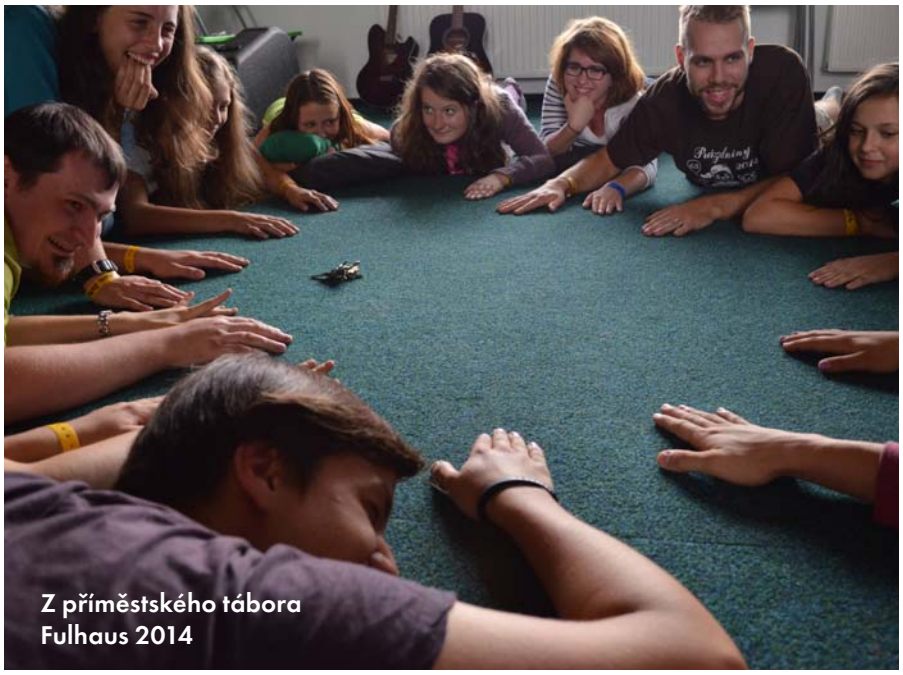
Z příměstského tábora Fulhaus 2014

ská Noc kostelů, během které se sbor představuje veřejnosti. Letos formou komunitní bohoslužby a večera chval a svědectví, který připravuje kapela Adonai.

Vnitřní spolupráce uvnitř hnutí

Sbor Český Těšín však nepracuje jen aliančně. V rámci Křesťanských sborů se snaží posilovat vědomí společné identity bratrského hnutí organizací Velikonoční konference. V roce 2016 by to měla být už desátá v řadě. Sbor se také často věnuje hostům ze zahraničí, kteří přijíždějí na týdenní vyučovací pobyty. V minulosti to byl především Siegfried Lüling, uvolněný pracovník německých otevřených bratrských sborů, ale také Gerhard Frey nebo učitelé přijíždějící na biblickou školu z Wiedenestu, z Polska nebo z Británie. Učitele hostíme a navštěvujeme s nimi okolní sbory. Sbor také podporuje vydávání časopisu Živé slovo, jehož šéfredaktor je zaměstnancem sboru a členové sboru časopis distribuují. Každý rok organizuje náš sbor dvoudenní setkání mládeže tří národů (SK, PL a CZ) v rámci Tmelos Open, spojené s bohoslužbami, volejbalovým turnajem, workshopy a praktickou pomocí ve sboru a jeho okolí. Kontakt udržujeme také se sbory za hranicí v Polsku. V posledních letech uspořádal česko-těšínský sbor několik společných bohoslužeb se Sborem svobodných křesťanů (KWCh) v polském Těšíně, někteří členové sboru odebírají i časopis Łaska i pokój.

Evangelizační a misijní aktivity

Členové těšínského sboru jsou od počátku vzniku Gedeonského kempu jeho významnými tvůrci a pomáhají s distribuují biblí do škol, nemocnic a hotelů. Ve sborovém domě se pravidelně schází. To se týkalo i schůzek Wyclifovy misie, než vznikla kancelář v evangelickém sboru. Sbor podporuje misionáře, některé pravidelně (manžele Pszczolkovy a Šárku Šorfovou), jiné nárazově. Snaží se pomáhat v Bohumíně, když vede exit kluby pro mládež. V rámci aktivit komunitního centra vznikají přirozeným způsobem vztahové vazby s obyvateli města, kteří využívají bezpečného prostoru areálu zahrady a tráví zde volný čas. Dvakrát ročně probíhají v centru bazárky s dětským oblečením, kdy sborem projdou stovky lidí a odcházejí s dobrým pocitem, že výhodně vyměnili oblečení, ze kterého už děti vyrostly. Vedle toho však slyší křesťanskou hudbu, dostávají nabídku literatury a přednášky na zajímavá témata. Podobných aktivit pro veřejnost nabízí dobrovolníci (dva zahraniční) komunitního centra více (děti, mládež, ženy, maminky s dětmi, ale i senioři). Už několik let působí ve sboru misionářka Diana Barry, která vyučuje angličtinu ve čtyřech úrovních a věnuje se kontaktům s vietnamskou komunitou ve městě. Misijně se snaží působit i pěvecký sbor Živá píseň, který pořádá koncerty pro veřejnost.

Bazárek dětského oblečení

Starší generace sboru během volejbalového turnaje

Vzdělávací aktivity

Od roku 2000 pořádá sbor v rámci Semináře biblického vzdělávání, o.p.s. kurzy zaměřené na poznání Bible, metodiku jejího výkladu a přednes kázání. Je určen laickým pracovníkům v církvi a je koncipován do tří let. Právě probíhající kurz sestavený pro sbor v Brně je dvouletý. Setkávání probíhá jednou za měsíc v sobotu a jeden týden o prázdninách. Domácí lektory doplňují učitelé ze zahraničí z biblické školy ve Wiedenestu nebo z Británie a Polska. Hostem letní biblické školy je Ulrich Neuenhausen, který bude vykládat knihu Zjevení a témata z religionistiky.

Poděkování

Milí čtenáři, považuji za důležité, aby v závěru této reflexe života sboru zazněla slova díků směrem k Bohu za milost, kterou těšínskému bratrskému sboru Pán projevuje. Ve svobodném užívání darů (charismat), kterými nás zahrnuje, se uskutečňuje Boží království a my se toho stáváme svědky. Letos se ve sboru křtilo šest bratří a sester. Víra však není jen osobní obrácení, ale i aktivní podíl na Božích plánech spásy. Bůh nás do nich zapojuje a my jsme mu za to vděčni. Přijímáme to jako dar z ruky toho, který záchranu připravuje a uskutečňuje, z rukou Pána Ježíše Krista.

JAROMÍR ANDRÝSEK

Rozličné duchovné dary (1Kor 12,4)

Rozličné duchovné dary
rozosial do Cirkvi Pán.
Mnohé hoc skončili časom,
ďalších už dozrieva lán.

Umenie spásu niesť v Kristu
niektorým Pán sluhom dal.
Niektorí prorocky učia,
aby Ho každý viac znal.

Vďační sme za bratov, sestry,
pastiermi čo môžu byť,
navštíviť, poradiť v núdzi,
pomáhať radostne žiť.

Pridaj nám duchovných darov,
prosíme Teba, náš Pán.
Prihotov Nevestu svoju
slávu zrieť nebeských rán.

Vďaka Ti, Pane náš drahý,
za každý milosti dar,
záchrany znie že tu správa,
žitiu že udieľaš zdar.

JÁN KUČERA